

Andrei Mocuța

*

ȘERCAN

Coperta: Andrei Cete

Redactor: Geta Vădan

Tehnoredactare computerizată: Gabriela Vincze-Farago

Ilustrație coperta: <http://thegodsdebris.blogspot.com/2011/02/sadhu-and-his-magic.html>

Coordonator colecție: Ion Simuț

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MOCUȚA, ANDREI

Șercan / Andrei Mocuța ; pref.: Petru M. Haș. –

Cluj Napoca : Dacia XXI, 2012

ISBN 978-606-604-574-2

I. Haș, Petru M. (pref.)

821.135.1-32

Carte apărută în colaborare cu Primăria Curtici.

© Editura DACIA XXI, Cluj-Napoca, 2012

Colecția: *Prozatori contemporani*

Adresa: Constanța nr. 7, 400581 Cluj-Napoca,

județul Cluj, România

O.P. 1, C.P.479 Cluj-Napoca

Telefon: 0264 333404; telefon și fax: 0264 484947

e-mail: editura@daciaxxi.ro

website: <http://www.daciaxxi.ro>

Andrei Mocuța

ȘERCAN

**Editura DACIA XXI
2012**

O vacanță Zen

Cine ar mai îndrăzni să zică oarece de viitorul artei, mai ales al artei literare, care, departe de a fi artă vizuală, e artă interioară?

Flaubert, rentier înstărit, a scris un roman despre Cartagina, un roman interesant prin poezia sa exotică. Rabelais scrisese fantasmagorii uriașe. Voltaire scria cu scop. Cred că și Swift urmărea ceva pierdut în negura veacurilor. Acum, toate s-au cam pierdut în negura veacurilor, încât e de mirare că mai există oameni, dar mai ales scriitori.

Sigur, Andrei Mocuța e un scriitor contemporan, și încă unul înzestrat, atât de înzestrat, încât mă întreb la ce-i folosește.

Copiilor le plac poveștile. Personal, îmi plac atât de mult, încât mă droghez cu narațiuni, ca să-mi pară viața mai suportabilă. Unora dintre copii le plac atât de mult poveștile, încât vor neapărat să scrie și dumnealor povești și nu mai scapă de asta. Este și cazul lui Andrei Mocuța.

Dovadă că a scris două cărți de proză meritorii: *Povestiri din adânci tinereți* și *Porcilorator*. Proza tânărului nostru scriitor se citește cu plăcere. Poate asta și este calitatea primordială a prozei, în general. Lumea cărților lui Andrei Mocuța este deopotrivă românească și *europée*.

Dar iată că tânărul și harnicul nostru scriitor și-a luat o vacanță surprinzătoare, să călătorească într-o lume exotică, de-ar mai exista așa ceva în zilele noastre. Dar care este oare menirea scriitorului, dacă nu să ne povestească ceva ce nu se există?

O vacanță Zen, cu mantre și fără mantre. Ceva pentru copii și rafinați. Sunt lecții frumoase în toată povestea asta, care trebuie citită ca un roman alcătuit dintr-o suită de poeme în proză. O poveste mongolă și africană, dar și o poveste himalayană. Scriitorii buni sunt niște Șeherezade. Andrei

Mocuța e o admirabilă Șeherezadă, iar romanul său, cel pe care urmează să-l citiți: *Șercan*.

Dar partea întâi a romanului este „Altan”. Altan era să-l omoare pe fratele său, pe Khulan, dar Khulan i-a zis să-l mai lase un pic, până ce termină de pictat mănăstirea. Văzându-l cum pictează, Altan s-a apucat și el de pictat, „gândindu-se că astfel avea să grăbească sfârșitul fratelui.”

Și iată parabola: „În final, mănăstirea a fost pictată.

- Acum îmi poți tăia capul, spuse Khulan. Mi-am isprăvit treaba.

- Cum aș putea să tai capul învățătorului meu? - a răspuns Altan, cu ochii în lacrimi.”

Pesemne arta servește la ceva. Această proză a lui Andrei Mocuța este deopotrivă inițiatică și parodică. Dar mai presus de toate, e o meditație asupra tăcerii. A povesti prea multe despre dânsa ar fi o superbă indiscreție și o grămadă de cititori, frustrați, de marele sentiment al curiozității. Citiți că merită. Cartea se recomandă.

Petru M. Haș

„Dacă ai putea să-ți amintești, când te așterni la scris, că ai fost un cititor mult înainte de a deveni scriitor! Fixează-ți, pur și simplu, această idee în minte, apoi stai liniștit și întreabă-te, în calitate de cititor, care scriere anume, din toată literatura, ai dori cel mai mult s-o citești, dac-ar fi să alegi după placul inimii? Te așezi și, cu neobrăzare, scrii chiar lucrul pe care ai dori cel mai mult să-l citești.”

(Seymour Glass, 1917-1948)

Partea întâi:
Altan

Hua Chi

Se spune că, atunci când sfinții budiști doresc să se odihnească preț de-o viață, aceștia renasc sub forma unor indivizi sărmani cu duhul, cu facultățile mentale atrofiate, pe scurt oameni ce au pierdut complet simțul realității și de la care nu se mai poate smulge nimic. Înțeleptul care a ales să poposească în carcasa fizică a lui Șercan se numește Hua Chi. Acesta din urmă a explicat într-un interviu, într-una din viețile sale ulterioare, că pofta de globuri pământești a lui Șercan se datora unei încarnări anterioare într-un rege mongol, foarte avid de noi cuceriri teritoriale.

Tot Hua Chi recunoaște că a ales viața regelui mongol, tocmai în ideea de a experimenta și latura tiranică a ființei umane, fără de care, spune el, nu s-ar fi putut desăvârși spiritual. Uneori însă, până și pentru cele mai evaluate ființe, viețuirea în pielea unui tiran poate avea cele mai traumatizante efecte. Din această cauză, Hua Chi l-a ales pe Șercan pentru a reveni la starea fără gânduri și a putea astfel atinge iluminarea în viețile sale viitoare.

Acum nu vă imaginați că Șercan nu avea nicio sclipire de sfințenie. Chiar dacă vorbele nu erau atuul său principal, era mai degrabă recunoscut pentru consecvența cu care își petrecea cea mai mare parte din timp în biserici și mănăstiri. Nu rostea niciun cuvânt în tot acest timp, ci pur și simplu se cufunda în meditație. De multe ori adormea și atunci îi rămânea paracliserului onoarea de a căra un munte de om afară din biserică.

Cel mai liniștit era în mănăstirile mai retrase, unde nu îl scotea nimeni afară și rămânea cufundat în tăcere zile întregi. Așa s-a întâmplat că o dată a stat neclintit atâtea zile la rând încât și-a lăsat urma tălpilor în podeaua de lemn.

Lamă Tăioasă

La începutul epocii trăia un mare spadasin mongol pe nume Altan, zis Lamă Tăioasă.

Altan era foarte puternic și stăpânea ca nimeni altul arta spadei. În luptele de antrenament îl învingea pe învățătorul său, dar în public era atât de sfios încât până și camarazii lui de antrenament îl dovedeau.

Altan a hotărât atunci că trebuie să caute un maestru adevărat căruia să-i ceară îndrumarea. Hua Chi, un învățător zen răătăcit în Mongolia, și-a făcut cuibul de câteva săptămâni într-un templu din apropiere, așa că Altan s-a dus la el și i-a povestit necazul.

- Numele tău este Lamă Tăioasă, l-a sfătuit învățătorul, așa că trebuie să devii o lamă de oțel și nu o lumânare de ceară care se topește imediat ce răsare soarele. Închipeie-ți că ești strălucirea soarelui de pe lama propriei tale săbii. Ești tăișul care mătură toate lucrurile din cale, nimicindu-le în trecerea lui. Fă asta și vei deveni cel mai mare spadasin din Mongolia.

Hua Chi a plecat la culcare. Altan a șezut cufundat în meditație, încercând să se închipeie lama tăioasă. S-a gândit la multe lucruri. Treptat a revenit din ce în ce mai mult la senzația de strălucire tăioasă. Pe măsură ce noaptea înainta, strălucirea era din ce în ce mai puternică. A înghițit mai întâi jaluzelele de bambus și vasele cu flori ce se aflau la intrare în templu. Până și mica statueta din lemn a lui Hua Chi reprezentându-l pe Buddha a fost înghițită de lumină. În zori, templul nu mai era decât fluxul și refluxul unui nesfârșit ocean de lumină.

Dimineața, Hua Chi l-a găsit pe Altan meditând, cu o umbră de surâs, și l-a bătut ușor pe umăr.

- Acum ești Lamă Tăioasă.

Cu aceste ultime vorbe, Altan a deschis ochii și a realizat că învățătorul Hua Chi nu există în carne și oase, ci face parte

din el. La douăzeci și cinci de ani, Altan a devenit cel mai temut rege al Mongoliei.

Temujin

Legea spune că regele poate fi provocat la duel de către orice bărbat. Dacă există un luptător vrednic să răpună regele, atunci îi poate lua locul. Regele Temujin a reușit să câștige atâtea dueluri încât a devenit mit. A învins sute de luptători fără să-i atingă. Oricine îndrăznește să-și măsoare puterile cu Temujin, dispărea în timpul nopții dinaintea confruntării.

Oamenii au început să creadă că Temujin are sânge divin. Se vorbea că tatăl lui e zeul răzbnării și-i pedepsește pe muritorii orbiți să pună mâna pe regatul fiului său. Se temeau de el ca de-o forță necurată și nimeni n-a mai avut curajul să dea vreodată piept cu el.

Noaptea, de fapt, Temujin își lepăda hainele regești și se îmbrăca în cerșetor. Se înarma și intra nestingherit în satele mongole. Se întorcea înainte de ivirea zorilor, șiroind de sânge și noroi. Se strecura în locuința nefericitului pe care urma să-l înfrunte și-i tăia beregata în somn. Dimineăta, în timp ce regele se odihnea în biserică ascultând liturghia, sătenii erau martorii unui nou act de răzbnare a zeului.

Lamă Tăioasă a fost ultimul care l-a provocat pe rege. Călătorind de departe, a închiriat hruba unei babe. Ea l-a sfătuit să se întoarcă. Nu-i de glumit cu furia zeilor. Ca de fiecare dată, Temujin s-a făcut nevăzut până la intrarea în hrubă, dar a găsit patul gol. S-a întors la palat, vesel c-a mai tăiat (de data asta nu beregata, ci) elanul unui curajos.

A intrat în grajd să-și hrănească murgul cu jărat. Dacă vrei un cal care nu ridică praf și nu lasă urme, îi dai să mănânce jărat. Întins pe bălegar, în dosul boilor, Lamă Tăioasă s-a năpustit asupra lui Temujin și l-a înjunghiat ca pe-o oaie. I-a tăiat urechile și nasul, le-a vârât în buzunar și-a șters-o. A fugit în munți și le-a vândut la negru în schimbul unor haine scumpe.

După ce apele s-au mai liniștit, s-a întors în sat îmbrăcat în veșminte regești. A scos pumnalul mânjit cu sângele lui Temujin. Oamenii au plecat capetele și-au recunoscut noul rege.

Zanzabar

Altan a auzit de un pustnic al cărui spirit dobândise, prin singurătate și exercițiu, puteri fără margini. L-a vizitat și i-a cerut sfatul. Pustnicul i-a spus să meargă în inima deșertului și să se roage neîncetat cu palmele deschise spre cer timp de cinci zile. Altan a făcut întocmai și-n a cincea zi, din cer, i-a căzut în palmă o bucată de pânză făcută sul. A desfăcut sulul și s-a uitat îndelung la el. Era o pictură care-l reprezenta pe el în capul oastei, cu o expresie victorioasă.

A înrămat pânza și a expus-o chiar deasupra patului. În timpul nopții, Altan a auzit urletele soldaților din tablou și nu s-a putut odihni defel. Se întâmplă uneori ca picturile de înaltă calitate să rivalizeze chiar cu realitatea, dând privitorului senzația că desenul prinde viață. Totuși, această pânză ascundea mai mult de-atât, fiindcă urletele se înteteau în fiecare noapte.

A încercat să doarmă în altă cameră, cu dopuri în urechi, sub pământ, degeaba, vocile soldaților îl urmăreau peste tot. A rupt pânza în bucăți, i-a dat foc, a aruncat-o în cea mai adâncă fântână, fără rost. Pictura apărea de fiecare dată la locul ei, pe perete, de parcă nici n-ar fi fost atinsă.

Nu departe, în inima muntelui, trăia un călugăr pictor foarte talentat, pe nume Zanzabar. Altan l-a chemat la palat și i-a cerut să ștergă oastea din desenul care nu-i mai dădea pace. Zanzabar a refuzat și s-a întors pe călcâie, dând să iasă. Două gărzi i-au tăiat calea și la porunca lui Altan l-au aruncat în temniță. A fost învinuit de purtare obraznică față de rege și pedepsit aspru, urmând să fie decapitat a doua zi.

Călugărul a cerut, ca ultimă favoare, să i se pună la dispoziție unelte de pictat pentru a-și săvârși ultima operă. A desenat pe peretele temniței ținutul de unde venea, inclusiv muntele, pădurea și râurile. După ce a terminat, s-a apropiat de

o cărare care se pierdea în văzduh. A pornit pe cărare, s-a afundat în peisaj și s-a făcut tot mai mic. A doua zi, când au intrat în temniță, nu l-au mai zărit, iar peisajul a dispărut, lăsând peretele gol.

Khulan

Se întâmplă foarte des ca marii conducători ai imperiilor să sufere la un moment dat de paranoia. De obicei, la apogeul domniei lor. Sursele spun că regele Altan a devenit paranoic la vârsta de treizeci și cinci de ani, la capătul celor zece ani de cuceriri furibunde. Paranoia lui s-a manifestat în cel mai clasic mod: îi suspecta pe toți cei din jurul lui de complot, iar persoana din capul listei era propriul frate, Khulan.

Evident, Altan avea mulți supuși loiali. Cum altfel decât numai loial puteai fi în fața lui?

- Există în lumea asta vreun rege mai puternic ca mine? - era întrebarea pusă noilor recruți.

Trebuia să fii foarte chibzuit la vorbe atunci când reușeai să devii mâna dreaptă a regelui. Răsplata celor chibzuiți era pe măsură. Altan îi îmbrăca în aur.

Zilele lui Khulan erau numărate. Atunci când apele au început să se turbure și Altan își trăda tot mai mult nerăbdarea înlăturării lui, Khulan știa de existența unui drum de munte plin de primejdii, unde mulți și-au pierdut viața ori au fost schilodiți.

Furios că i-a scăpat printre degete, Altan a ucis cu propriul lui tăiș un sfert din armată, urmând ca celelalte trei sferturi să piară în strâmtoarea imposibil de trecut, pe unde a reușit să se strecoare doar iscusitul Khulan. Acolo, în inima muntelui, a găsit o mănăstire unde locuia un călugăr bucătar. Numele lui era Zanzabar. Ei au făcut o înțelegere. Călugărul îi oferea mâncare și, în schimb, Khulan îl ajuta să picteze pereții mănăstirii.

Cu trei săptămâni înainte ca lucrarea să fie isprăvită, Altan a reușit să treacă strâmtoarea și să dea de urma fratelui. Ochii îi erau injectați de furie și pe figură avea expresia: „doar nu credeai că o să-mi scapi așa de ușor!”.

- O să-ți dau de bunăvoie viața mea, i-a spus Khulan. Lasă-mă numai să termin de pictat mănăstirea. În ziua în care o să fie gata, mă poți ucide.

Oarecum neîncrezător, Altan a așteptat acea zi. Khulan continua să picteze cu și mai multă măiestrie. Altan s-a săturat să stea cu brațele încrucișate, așa că a început și el să-l ajute, gândindu-se că astfel avea să grăbească sfârșitul fratelui. După un timp, și-a dat seama că munca aceasta nouă îi ușurează inima.

În final, mănăstirea a fost pictată.

- Acum îmi poți tăia capul, spuse Khulan. Mi-am isprăvit treaba.

- Cum aș putea să tai capul învățătorului meu? - a răspuns Altan, cu ochii în lacrimi.

Chuluun

În pictura de pe pereții mănăstirii, Khulan apare ultimul într-un șir de oameni care iau parte la înmormântarea regelui Altan. Alături de el e Zanzabar, călugărul care i-a fost ajutor. Khulan are fața bosumflată și gura schimonosită, ca a unui copil. Călugărul are privirea îndreptată spre mort și o expresie mult mai fermă și mai demnă. Moaștele lui Altan sunt adăpostite în această mănăstire, care îi poartă și hramul.

Pictura a fost terminată în 1204. La data aceea, Khulan avea treizeci și doi de ani. În 1219 își face un portret mult mai reprezentativ în palatul fratelui său, plasându-se printre cei care asistă la nașterea fiicei lui Altan. Îmbrăcat într-un veșmânt alb, stă cu fața spre privitor, dar se uită într-o parte, la leagănul în care fetița doarme liniștită.

Mâna lui o arată pe nou-născută unui băiat blond de aproximativ nouă ani, întors în profil, ținând în mână un sfeșnic de sticlă. E fiul său, Chuluun, iar figura luminoasă și gânditoare a băiatului e diferită de cea a tatălui, cu gura întristată, privirea neliniștită și bărbia neguroasă.

În același palat, capul și umerii atent sculptați ai lui Khulan, cu aceeași mână arătând într-o parte, îmbrăcat în veșmântul regesc al mongolilor, ies în evidență dintr-o miniatură scrijelită pe un sâmbure de măslină. Autorul era în stare să reproducă în sâmburi de piersică sau de măslină o poveste întreagă.

Sâmburele poate fi văzut și astăzi, pe mormântul lui Chuluun, și a fost finisat la douăzeci și cinci de ani după moartea lui Khulan, moment în care fiul era un artist la fel de celebru ca și tatăl. Capul și arătătorul seamănă cu cele din pictura lui Khulan, numai că fața sa are o expresie înțeleaptă și blândă.

A fost oare miniatura lui Chuluun, dedicată tatălui, mai realistă decât autoportretul lui Khulan? E vreo șansă ca varianta fiului să scoată în evidență latura umană a acestei familii, imposibil de anticipat în anii de teroare din timpul domniei unchiului său?

Partea a doua:
Sher Khan

Sher Khan

Șercan a fost cel din urmă descendent al tribului Sher Khan, undeva în estul Africii. Datele ce urmează nu ar trebui să fie de natură strict biografică și tare mi-ar face plăcere să cred că cititorii își vor ciuli urechile și înspre arta ascultării lăuntrice.

Atunci când un copil se naște în tribul Sher Khan, părinții lui nu îi iau în considerare ziua de naștere, nici ziua în care a fost conceput, ci momentul în care copilul s-a materializat pentru prima oară sub formă de gând în mintea mamei sale. Aceasta e adevărata lui zi de naștere.

Când Tamika a conștientizat că își dorește un copil, a mers sub copacul totem al tribului și a început să asculte și să aștepte momentul în care va auzi cântecul copilului dornic să se nască în inima ei. Când copilul dă glas cântecului, mama începe și ea să-l cânte. Seara se întoarce în sat și i-l cântă iubitului ei, ca atunci când vor fi uniți în dragoste, să îl cânte împreună copilului, invitându-l să se nască.

În timp ce pruncul se dezvoltă în pântecul ei, mama continuă melodia ca o mantră. Astfel ca, atunci când lui Șercan i se va bolti cerul deasupra capului, să fie întâmpinat de sunetul inconfundabil al propriului său cântec.

Șercan s-a născut. Și întreg satul i-a învățat cântecul. De fiecare dată când alerga și-și julea cotul sau genunchiul, cineva îl ridica și de îndată ce începea să-i cânte, lacrimile dispăreau ca prin minune.

Obiecte rotunde

De mic, Șercan a fost tăcut și fascinat de obiectele rotunde. Părinții lui nu cunoșteau cauza acestei semi-muțenii: Hua Chi. Mama lui, Tamika, africană; tatăl, negustor armean pierdut în deșertul Africii, găsit și luat în grijă de tribul Sher Khan.

Principală activitate a lui Șercan era modelarea biluțelor și înghițirea lor, de regulă, ca desert. Desprins cu greu la vârsta de șapte ani de la sânul mamei, Șercan avea să-și găsească un înlocuitor pe măsură: degetul mare, de regulă al mâinii stângi; doar atunci când făcea pipi îl molfăia pe cel al mâinii drepte.

Fascinația pentru obiectele rotunde s-a materializat odată cu înghițirea unei mingi de ping pong. De Crăciun, când moșul i-a înmănat o portocală, el a înghițit-o așa, întreagă.

La școală era ultimul din clasă. La ora de matematică reprezenta totuși un suport practic: ca rezultat al obiectelor rotunde înghițite, profesorul îl puneă să-și sprijine burta de tablă, desenând astfel un cerc perfect în jurul ei.

La sport, colegii se certau pentru locul lui în echipă, fiind recunoscut drept singurul portar din școală care nu a încasat niciun gol. Practic, ocupa toată poarta. În rarele momente în care nu se lovea mingea de el, Șercan o prindea în mâini, se uita la ea câteva secunde, apoi zâmbea – toți urlau: NUUU – și o înghițea. După ce a înghițit trei, patru mingi, au hotărât să-i lege mâinile la spate.

Primul glob l-a înghițit la ora de geografie. Atunci, atât profesorul, cât și colegii lui au crezut că s-a zis cu Șercan. Era, totuși, un glob imens. El n-a schițat niciun gest. În timpul nopții a tras un pârț care a trezit tot tribul. Cu această întâmplare, îngrijorarea părinților legată de comportamentul lui Șercan avea să se transforme peste noapte, datorită iscusinței Tamikăi, în exploatare mercantilă.

Omul-glob

Într-un trib din estul Africii trăia un înghițitor de globuri pământești pe nume Șercan, zis Omul-glob.

Șercan era foarte voluminos și înghițea globuri ca nimeni altul. La antrenament, putea să înghită mai multe globuri decât învățătorul său, în a cărei burtă încăpeau vreo zece Șercani. În public, era atât de sfios încât și un copil din stradă îl întrecea.

Mama lui Șercan s-a hotărât să caute un profesor adevărat căruia să-i ceară îndrumarea. Hua Chi, învățător zen rătăcit în Africa, și-a făcut cuibul de câteva săptămâni într-un templu din apropiere. Tamika și-a dus fiul la maestru și i-a povestit totul.

- Numele tău este Omul-glob, i-a spus învățătorul lui Șercan. Fie te înfrățești cu oceanele și continentele, fie cu insulițele și golfurile care se scufundă la primul cutremur. Trebuie să cunoști toate formele terestre înainte de-a înghiți planeta. Ești furia valurilor adunate din toate oceanele pământului.

Hua Chi a așezat un glob uriaș în fața lui Șercan și s-a dus la culcare. Șercan s-a cufundat în meditație, senzația de valuri cuprinzându-l pe măsură ce noaptea înainta și globul se învârtea tot mai rapid. Valurile au înghițit mai întâi jaluzelele de bambus și vasele cu flori ce se aflau la intrare în templu. Până și mica statueta din lemn a lui Hua Chi reprezentându-l pe Buddha a fost înghițită. În zori, templul nu mai era decât fluxul și refluxul unui ocean nesfârșit.

Dimineața, Hua Chi l-a găsit pe Șercan meditând, cu o umbră de surâs, și l-a bătut ușor pe umăr.

- Acum ești Omul-glob.

Cu aceste ultime vorbe, Șercan a deschis ochii și a realizat că învățătorul Hua Chi nu există, ci face parte din el. La opt ani, Șercan a înghițit jumătate din planetă.

Cumulus

- Așa arată norii Cumulus, îi șopti Tamika lui Șercan în timp ce îl ținea în brațe. Uite cât de repede se mișcă pe cer ! Mmm, zici c-ar fi conopide cu mugurași.

- Cuuumuuuluuus, zise Șercan.

- Vrei să păpăm niște Cumulus? - râse Tamika în timp ce îl mângâia pe Șercan cu mâna pe burtă. Trofeul meu mic! zise ea, adresându-se burții.

- Cuuumuuuluuus.

- Zi aaaaaaaa...

Șercan își sugea degetul mare de la mâna stângă. Tamika întinse mâna spre cer și înșfăcă un Cumulus proaspăt. Îl îmbie pe Șercan, întinzându-i câțiva mugurași ținuți între degetul mare și arătător, însă el continua să își sugă degetul. Tamika îl pocni peste deget. Abia când îl pocni mai tare, reuși să i-l scoată din gură, să se minuneze de aspectul lui: fără unghie, cu buricul ros până la sânge.

- Scoate limba!

Șercan zâmbi tâmp. Temător, cu capul într-o parte, scoase limba roșie. Tamika îi așeză mugurașii de Cumulus pe limbă.

- Acum înghite!

Șercan rămase cu limba scoasă.

- Dacă nu înghiți, se topește. Nu vrei?

Tamika mai luă o porție de Cumulus și-o frământă într-un bulgăre. Șercan privi norul rotund cu ochi mari și începu să saliveze.

- Vei primi și tu unul când îți va crește unghia la loc.

- Sssuuuluuluuusss, bâigui Șercan.

Tamika îi îndesă în gură norul pe jumătate topit.

- Cuuumuuuluuus.

- Mda, pe aici spunem Cumulus tuturor lucrurilor. Genul ăsta de oameni suntem.

Broasca

Coliba în care locuia Șercan cu părinții era plăcută la vedere și acoperită cu mușchi verzi. Mai degrabă ovală decât rotundă, datorită mușchilor verzi pufoși, semăna cu o uriașă minge de tenis. Dacă vă trece cumva prin cap, da, Șercan a încercat să-nghită coliba.

Încă ceva: coliba avea o broască la intrare. Cine știe dacă era adevărată sau nu, oricum ea părea extrem de vie. Cine ar băga mâna în foc că-i o broască adevărată s-ar putea să se ardă. Broasca făcea OAC, OAC. Lucru ciudat! Nu se mișca, parcă ar fi apărut în acel loc și tot acolo avea să sfârșească.

De fiecare dată când cineva călca pe ea, clipea și făcea OAC. Tamika, cea cu mintea ageră, a așezat pe spinarea broaștei un bilețel cu însemnul „sonerie”. Cine venea în vizită n-avea decât să calce broasca. Nu spun că era singura sonerie din tribul Sher Khan!

Broasca avea dezavantajele ei. De fiecare dată când Șercan dormea, cineva o călca și-l trezea cu OAC, OAC-uri. Oricine trecea prin zonă nu se putea abține să nu calce broasca. Șercan s-a gândit de ce toată lumea calcă broasca.

O singură persoană avea o relație specială cu broasca. Se folosea de ea doar atunci când îi chema la masă în grădină, sau dacă cineva închidea din greșeală ușa pe dinăuntru. În rest o ocolea foarte ușor atunci când fiul ei dormea. Tamika rareori călca broasca.

Soarele

- Se întâmplă ceva cu soarele nostru, zise Tamika ținându-l pe Șercan de mână. În fiecare zi luminează în altă direcție.

Șercan nu a putut să renunțe la mâna stângă fiindcă își sugea degetul, așa că și-a eliberat mâna dreaptă. A întins-o spre cer lingându-se pe buze.

- Nici să nu te gândești! - îl pocni Tamika.

I-a luat din nou mâna. Șercan s-a liniștit și a băgat degetul în gură. Se simțea în siguranță. Ochii, în schimb, nu și-i putea dezlipi de soare.

- Ce-ar fi să mergem până la unchiul Zenzo? - zise Tamika cu subînțeles. Îți poate găti pe loc o porție de soare mult mai apetisant. Și dacă-l rugăm frumos, chiar mai mare.

Unchiul Zenzo era bucătarul tribului. Dinspre bucătărie se simțea miros de bunătați. Aproape toată lumea din Sher Khan era în bucătărie. Unii discutau despre felul în care luminează soarele. Se pregătea servirea prânzului. Zenzo fu bucuros să-i vadă pe Șercan și Tamika.

- Salut, copii, li se adresă el.

- Ce avem la prânz? - întrebă Tamika.

- Orez cu ciuperci.

Puteai să nici nu întrebi ce gătește Zenzo, oricum vei mânca ceva bun. Era atât de bun încât preț de câteva secunde uitai că mănânci, dar continuai să înfuleci, știind că e bun.

- Super, fu încântată Tamika.

- Două porții?

- Una pentru mine și un langoș uriaș pentru puiuțul meu.

- Imediat!

- Mmm, ce bunătați, zise ea când Zenzo apără cu bucatele.

Langoșul plin de aburi al lui Șercan chiar semăna cu un soare la prânz.

Maica unicornă

Părinții erau atât de îngrijorați că Șercan nu are niciun prieten, încât și-a inventat unul.

Într-o mănăstire de călugărițe, în mod inexplicabil, buzele Fecioarei de pe icoană apăreau conturate cu ruj. Ori era lucrătura diavolului, ori cineva se furișa noaptea în altar. Multe dintre maici, speriate, au părăsit mănăstirea.

Primăvara se făcea curățenie în toate chiliile. Ștergând praful din dulapul maicii starețe, o călugăriță a găsit rujul, împreună cu alte podoabe: cizme din piele, haine din blană de vulpe și căciuli din blană de vizon. Maicile au ras-o în cap pe stareță și i-au lipit pe creștet un cornet cu înghețată. Au poreclit-o maica unicornă.

Maica unicornă a devenit la fel de lipsită de prieteni ca Șercan. Avea fața ciupită de vărsat, un cornet cu înghețată răsturnat în vârful capului și mersul afectat de-o paralizie infantilă. Spre deosebire de Șercan, care era doar evitat, maica unicornă era obiect de batjocură. Nimeni nu se așeza lângă ea dacă era loc în altă parte. Când prietena lui imaginară încerca să-l abordeze, Șercan, el însuși un marginal ce tânjește să fie acceptat de majoritate, o descuraja.

Părinții, care de multe ori vorbeau simultan, au exclamat:

- Minunat! Când ne faci și nouă cunoștință?

Maica unicornă devenise deja o povară. E imposibil să te prefaci la nesfârșit fără să transformi minciuna în adevăr. Sentimentul de vinovăție îl îndemna pe Șercan să-i răspundă tot mai puțin țăfnos. Într-o zi i-a șoptit:

- Auzi, n-aș vrea să fiu prins vorbind cu tine.

Lui Șercan i s-a părut că a fost atât de aspru, încât a adăugat imediat:

- Cu tine sau cu oricare altcineva. N-aș vrea să creadă lumea că e ceva între noi, dar n-ai vrea să mă-nsoțești după masă la o-nghetată?

Maica unicornă a aprobat din cap.

- Vino la gelateria unchiului Zenzo la cinci. Bine?

A mai dat o dată din cap, apoi l-a strâns în brațe. Șercan s-a dat un pas înapoi și a murmurat încruntat:

- Dacă mai faci asta vreodată, te trimit înapoi la mănăstire.

Partea a treia:
Spioanele

Bheki

Prima iubire a lui Șercan s-a numit Bheki. Era singura fetiță care la ora de sport făcea podul și sfoara în două secunde. El credea că Bheki e elastică din cauza gumei pe care o mesteca tot timpul.

A încercat și el să mestece gume sperând că asta îi va face mișcările mai flexibile. Gumele cu aromă de fragi lăsau o adiere de primăvară în gură. Spre deosebire de alte gume, care după zece minute își pierdeau gustul, cele de fragi expirau când adierea de primăvară se oprea brusc.

- Și tu mesteci gumă de fragi? - a întreat-o pe Bheki.
- Nu, eu mestec gumă cu spioanele.
- Spioanele?
- Da. Vrei și tu?
- Îhî.

Spioanele erau experte în arte marțiale. Probabil una singură ar fi fost în stare să ridice trupul mătăhălos al lui Șercan într-un deget, dar gumele de mestecat imprimare cu siluetele lor perfecte nu erau bune de nimic pentru el.

I-a trecut prin cap s-o invite pe Bheki la înghețată, dar se gândea că are propria ei gelaterie cu spioanele. Ce risca? Dacă l-ar refuza, oricum se întâlnea cu maica unicornă. În cazul puțin probabil în care ar accepta, maica nu i-ar compromite întâlnirea. O putea elimina printr-un simplu efort de imaginație. N-a avut curajul necesar să facă pasul.

S-a întâlnit cu prietena lui imaginară la gelateria unchiului Zenzo și s-au plimbat pe malul râului Atbara. Întrucât aveau toată după-masa la dispoziție, maica i-a sugerat să analizeze împreună Vechiul Testament. El i-a răspuns în doi peri că nu prea îi agreează pe clasici. Intenționa să înceapă cu ea o discuție despre sex, dar și-a adus aminte că e imposibil. Maica și călugărițele ei erau membrele unei secte creștine denumite

Ursulinele și dezaprobau sexul. În schimb, au discutat cu pasiune despre Rău.

Lumea spioanelor

- Hai cu noi s-o vezi pe aleasa inimii tale, au zis Aap și Thembi.

Șercan luă gluma în serios. Într-adevăr, o zări pe Bheki în curtea școlii, înconjurată de o mulțime de tineri, care mai de care mai spilcuiți. Cineva din preajma lui a exclamat:

- Uite-o pe frumoasa Bheki!

Era o făptură de-o gingășie cum nu mai găseai. Toți se înghesuiau s-o vadă. Cine reușea, nu se mai lăsa dus. La un moment dat, fata se ridică și plecă însoțită de prietenele ei. Băieții au urmat suita, neconținând să-i admire frumusețea.

Aap și Thembi nu l-au găsit pe Șercan. Voiau să meargă acasă, când l-au văzut sub copacul unde se odihnise Bheki. Nemișcat, privirea pierdută, ochii ațintiți în gol. L-au dus acasă, mai mult pe sus, și l-au așezat în pat. Doctorul Abila nu avea ce să-i facă. Bolnavul trăia, dar nu știa pe ce lume e.

Medicul și familia au bănuțit că Șercan și-a pierdut sufletul în curtea școlii. S-au dus să-l caute. Degeaba. L-au palmuit, i-au dat cu săruri pe la nas, dar n-au putut scoate nimic. Nu aveau cum să știe că dorința de-a rămâne în preajma lui Bheki era atât de mare, încât sufletul lui a părăsit trupul. A însoțit-o în camera ei și a dormit cu ea în pat.

Au apelat la un vraci. Au luat hainele lui Șercan și o rogojină făcută sul. Bheki s-a speriat la început. A acceptat până la urmă să-i primească în cameră. Vraciul a întins hainele pe rogojină și a șoptit câteva formule magice spre cele patru colțuri ale încăperii. L-a strigat pe Șercan, apoi a înfășurat repede rogojina și a pornit-o în goană spre casă.

La intrarea în colibă, glasul lui Șercan era ca al unuia care nu bolise niciodată. Putea să povestească amănunțit cum e aranjată camera lui Bheki, unde e pus fiecare lucrușor, ce

culoare are lenjeria de pat și cum e brodată. Întrebat ce a făcut în tot acest timp, a răspuns:

- Am fost cu Bheki în lumea spioanelor.

Spioanele

Bheki se joacă cu spioanele de mică. E diferită de ceilalți copii și nu prea vorbește despre asta. Le zice spioanele, dar nu știe dacă se numesc cu adevărat așa. Ele se furișează în altă lume și îi șoptesc lui Bheki tot ce spionează acolo. Uneori o mai iau cu ele și când se întoarce observă că surorile ei Hawa și Akinyi sunt mai mari ca ea cu câteva luni.

Surorile se joacă și ele cu spioanele. Părinții lor știu asta, pentru că și ei le pot vedea. Atitudinea părinților e foarte importantă. Dacă le spun fetelor că spioanele nu există, atunci le împiedică darul să se dezvolte. Totuși, ca lumea să nu le creadă țicnite, le interzic să stea de vorbă cu spioanele în public.

- Câteodată mi-e greu să-mi dau seama care-i lumea noastră și care-i a lor, a spus Bheki. Spioanele locuiesc într-o gumă de mestecat, cam atât de înaltă. Ieri m-am suit pe gumă și-am sărit de-atâtea ori pân-am căzut. Mama spioanelor a deschis ușa și m-a chemat înăuntru. M-a servit cu o prăjitură în formă de spirală, seamănă cu cornetul de înghețată al prietenei tale.

- O poți vedea pe maica unicornă? - s-a mirat Șercan. Dar nu există cu-adevărat. Numai eu pot vorbi cu ea.

- Stă chiar lângă tine. Deja mi-a spus povestea ei. Ai putea fi puțin mai drăguț cu ea.

- Crezi că locuiește împreună cu spioanele?

- Nu, pentru că nu are cheia. Doarme în dulciurile stricate și-i împiedică pe copii să le mănânce. Mie mi-au dat cheia asta. Au zis să intru fără să bat la ușă. Sunt foarte discrete, nu le place să fie văzute.

Secretul tuturor spioanelor

Când ne plimbăm cu mașina, tata nu ia pe nimeni la ocazie, pentru că nu ne dăm seama dacă sunt din lumea noastră sau a spioanelor. E supărător să-i vezi dispărând dintr-o dată de pe banchetă. Și asta nu e tot. Trebuie să fim atenți la mașinile spioanelor. Pot apărea din orice direcție. Ele nu conduc pe șosea ca toată lumea, plutesc la diferite înălțimi. De multe ori vin din față și trec în viteză prin mașina noastră. Îți spun, e o senzație tare neplăcută.

Într-o vreme, mă jucam împreună cu prietenele mele și copiii spioanelor fără să fac diferența. Adesea mergeam să mănânc în casele lor. Era ceva obișnuit. Pe la zece ani mi-am dat seama că fiecare respecta regulile altui joc. Prietenele mele și spioanele nu se puteau vedea.

Vino să-ți arăt. Dă-mi mâna. Pășește liniștit. Ele trăiesc în altă lume, n-ai cum să le strivești. Aici e un oraș din gume de mestecat cu spioane mici și mari. Unele stau ascunse, nu sunt obișnuite cu străinii. Mai de mult, mă jucam pe-aici cu o spioană la fel de micuță ca mine. M-a invitat de multe ori să intru-n guma ei, dar mi-era frică să nu rămân închisă. Apoi, trupul meu s-a dezvoltat și am crescut. Am pierdut legătura cu ea.

Dincoace e biblioteca, unde locuiește spioana bătrână. Ea are capul foarte mare și păstrează secretul tuturor spioanelor.

Spioana bătrână

Cu câteva sute de ani în urmă, spioanele au construit în Sher Khan un templu fortificat. Zidurile au fost zugrăvite în alb, pictate cu personaje. Acum, până și cele mai mărunte fragmente au dispărut. Dovezi de existență a spioanelor, mostre din limbajul lor, majoritatea s-au pierdut. Cu toate acestea, dacă ești în locul potrivit, poți vedea latura ascunsă a templului. Pentru asta, trebuie să te trezești înainte de răsăritul soarelui.

Secretul se ascunde în turnuri. Ele au formă de baloane din gumă de mestecat. Șirul de baloane alcătuiește un calendar străvechi. Zi de zi, soarele răsare printr-un balon. În cea mai lungă zi, solstițiul de vară, soarele urcă deasupra ultimului balon. Pe măsură ce anul trece, se plimbă de-a lungul turnurilor, până în douăzeci și unu decembrie, când răsare prin primul balon. Admirând baloanele, puteți ghici, cu o eroare de două sau trei zile, data în care sunteți.

Mii de spioane au stat aici să întâmpine soarele, care era un zeu. Odinioară, trăiam nestingherite în aceeași lume cu oamenii. Simțeam împreună pulsul naturii. Nu ne ascundeam în lumi invizibile. A fost cea mai frumoasă priveliște, până când oamenii au zis:

- Am putea să ne construim așa ceva chiar în grădină.

Unul câte unul, au dat jos baloanele din turnuri. Le-au așezat în diverse locuri, dar nu funcționau decât într-o anumită ordine. S-au spart pe rând. Fără energia baloanelor, nu putem supraviețui. Ne-am ascuns în altă lume, unde legile pământului nu ne afectează. Aici, oamenii nu ne pot vedea, decât puținii care au darul.

Sunt cea mai bătrână dintre spioane, de-aceea mi s-a încredințat să am grijă de ultimul balon. Oamenii nu știau că-n inima fortăreței există un balon care le întreține pe celelalte. N-am stat pe gânduri și-am ales cea mai rapidă cale de a-l salva. Chiar

și așa, nu am putut îndrepta răul: distrugerea calendarului a afectat curgerea timpului.

În lumea spioanelor, secunde trec de două ori mai încet. Dacă mai întârziați mult pe-aici, s-ar putea să vă confundați amicii cu părinții. Veniți cu mine în bibliotecă să vă arăt inima spioanelor. Sus, între cele două rafturi e ultimul balon. Dacă se sparge, s-a zis cu noi.

Pești-balon

Un spion și o spioană au auzit că oamenii vând pești-balon și doreau și ei să guste. Au mers la spioana bătrână, cerându-i voie să părăsească lumea invizibilă. Ea n-a avut nimic împotriva, însă i-a avertizat:

- Aveți grijă ce băgați în gură.

- Sunt pești-balon. Ce rău ne pot face? Nu există nimic mai hrănitor!

- De unde știți că nu-i prepară din resturile baloanelor pe care le-au furat și spart?

În cele din urmă au mers și au cumpărat peștii. După ce i-au gătit și masa era pusă, au ezitat care să guste primul. Și-au adus aminte cuvintele spioanei bătrâne și le trecu prin cap că ar putea fi otrăvitori.

Fără să se facă văzuți, s-au întors în târg să privească atenți condițiile în care erau preparați peștii. N-au observat nimic suspect, totuși au hotărât că vor fi mai liniștiți după ce caută resturile baloanelor sparte. Erau treizeci și trei de tot, ei au găsit numai treizeci și două.

S-au întors acasă cu un zâmbet amar pe față. Dacă peștele din farfurie era prelucrat din balonul spart pe care nu l-au găsit? Până la urmă, spioana s-a hotărât. A prins cu bețișoarele o bucată, dar înainte să o ducă la gură, i-a spus spionului:

- Fie ce-o fi, voi mânca eu prima! Să ai mare grijă de spionașii noștri. Când vor crește, bagă-le bine în cap să nu se lase ispitiți de asemenea pești!

Tocătură de pește-balon

Spioana bătrână a căzut într-o stare de amorțeală și nu mai răspundea la chemările celor din jur. Inima abia mai bătea. Spioanele o vegheau și așteptau. Trecură câteva săptămâni, fără să facă vreo mișcare. Apoi, dintr-o dată, bolnava suspină adânc și se ridică în capul oaselor.

- Câte zile au trecut?

- Trei săptămâni.

- Mergeți de grabă să vedeți dacă nu cumva spionul și spioana mănâncă tocătură de pește-balon. Spuneți-le că m-am trezit și am să le povestesc lucruri importante. Să lase bețișoarele și să vină să m-asculte.

Într-adevăr, spioana fu găsită cu o bucată de pește-balon în dreptul gurii. Auzind cele petrecute, lăasă mănucarea și alergară degrabă la spioana bătrână. Ea îi întrebă:

- Nu-i așa că v-ați gândit îndelung la vorbele mele după ce ați luat peștii?

- Da.

- Apoi v-ați întors pe furiș în lumea oamenilor, nesiguri de calitatea mărfii cumpărate.

- Da.

- Cum vânzătorii de pește nu s-au dat de gol, ați căutat baloanele sparte. V-a luat o săptămână, pe treizeci și două le-ați dosit într-o desagă atârnată deasupra patului.

- Da.

- Când ați revenit acasă, unul din spionași cânta, iar celălalt spârgea migdale.

- Așa e.

- Pe urmă, ați dat peștele bucătarului. Încântat de mărimea lui, l-a mărunțit de îndată.

- De unde știi toate astea?

- Eu sunt peștele-balon pe care l-ați tăiat.

- Nu mai pricepem nimic. Lămurește-ne.
- Bucătarul m-a așezat pe tăietor și m-a despicat. Când capul de pește mi-a căzut, trupul meu s-a reînsuflețit.

Partea a patra:
Bobby Nuts

Bobby Nuts

Lui Șercan îi plăcea să scrie povești, dar se oprea după prima frază. Bobby Nuts, mare pasionat de literatura indigenă din triburile africane, a dat peste șapte manuscrise ale lui Șercan, fiecare pagină având un început de poveste. Indiscutabil, era un subiect de teză de doctorat cu totul inedit, mult mai excentric decât toată literatura Magrebului.

Bobby Nuts explică: „Alegând să fiu biograful lui Șercan, bazându-mă exclusiv pe șapte povești nu doar neterminate, ci practic abia începute, a fost un gest de mare nechibzuință. În al doilea rând, vă rog să nu mă acuzați de nepăsare pentru copacii care au generat poate prea multele pagini ale încercării mele de față. Am să vă explic de ce am separat fiecare din cele șapte fraze pe câte o pagină distinctă, însoțite de comentarii.

Mulți dintre dumneavoastră nu ați avut privilegiul să-l cunoașteți direct pe Șercan și să constatați că nu s-a inventat încă un aparat de fotografiat care să-l poată cuprinde în cadru indiferent de distanța focală. Cel mai mult am reușit să-i focalizez degetul mare de la o distanță de un kilometru. Degetul îl puteți admira în toată splendoarea pe ultima copertă.

Așadar, spațiul dintre cele șapte începuturi nu există. Vă invit pe fiecare să-l umpleți, după propria imaginație, cu părți din Șercan. Mă tem că și așa nu am lăsat suficient spațiu! Ar fi nedrept ca aceste povești neterminate să nu apară, măcar de dragul speculațiilor ce se vor ivi în momentul în care, peste câteva vieți, se va afla că, de fapt, Șercan a fost unul dintre avatarurile lui Hua Chi.”

Alzheimer

„Urc scările cu telefonul în mână și cu elevii în spate.”

Comentariul lui Bobby Nuts: Povestea unei profesoare care a ajuns la vârsta de douăzeci și șase de ani cel mai spectaculos caz de Alzheimer.

Singurul anturaj în care memoria nu-i juca feste era clubul de dezbateri al școlii, unde își expunea fără perdea opiniile socialiste. Cele mai puternice reacții au venit din partea unui conservator la fel de înfocat, poreclit Târâncopistul, de fapt omul de serviciu.

La sugestia lui, clubul și-a concentrat atenția asupra discuțiilor despre cărți, filme și sex, evitând subiectele politice, care erau abordate doar în fața publicului. Dezbătând fără rețineri viețile lor amoroase complicate, cei doi au devenit extrem de populari printre elevi.

Odată cu pierderea progresivă a memoriei, i s-au diminuat și instinctele. A pornit de la zero, imitându-i pe adulți, începând cu mama și tata. Această imaturitate prelungită a fost totuși compensată cu partide de sex fără farse jucate de memorie. Pe toată durata anului.

Prefera masculii din grupurile sociale, cu predilecție alcoolicii anonimi. Astfel, uitarea survenea de ambele părți. În mod întâmplător, la una din aceste întruniri, a descoperit antidotul împotriva uitării: bloody mary. Coctailul i-a modificat metabolismul și celulele afectate de Alzheimer s-au regenerat. Și-a dezvoltat un intestin cu câțiva centimetri mai lung, pentru a extrage mai multă substanță nutritivă din bulion:

- Cine gustă bulionul meu va adormi pe loc. Somnul meu picură în fierțură.

Duel nesportiv

„Călărețul l-a pălit pe indian cu ghiuleaua între ochi,
pentru că a scos capul de la cutie.”

Comentariul lui Bobby Nuts: Ce ar fi interesant de aflat aici e calitatea materialului din care e făcută ghiuleaua și manualul de instrucțiuni (aparent incomplet) al cutiei din care indianul a scos capul. Am o presimțire că nu a fost un duel tocmai sportiv.

Poveste terminată

„Tamika este acea parte din viață care se străduiește să-i placă de toată lumea.”

Comentariul lui Bobby Nuts: Spre deosebire de celelalte, aceasta aș zice că-i o poveste terminată.

Milu

„Prietenii mei Aap și Thembi seamănă puțin între ei, dar Aap are părul roșu în loc de blond.”

Comentariul lui Bobby Nuts: Așa îl aveau când i-a imortalizat Șercan, pentru că atunci când venea vara și soarele se ascundea în părul lor, cel al lui Aap se făcea puțin mai portocaliu, iar cel al lui Thembi înspre un galben spălăcit.

Tot vara, când începeau muncile în mlaștinile cu apă sărată, cei doi semănau leit. Nu mai erau Aap și Thembi, acum se numeau Milu. Indigenii descriu acest Milu ca pe-o ființă compusă: cap de cal, copite de vacă, coadă de măgar și coarne de cerb răsucite. În occident, sunt cunoscute drept căprioarele Père David, după numele primului european care le-a văzut.

Cei doi Milu pășteau iarba sărată din jurul mlaștinii și doar atunci când erau cu adevărat înfometați căutau ciuperci sau ouă căzute din cuiburi. Cândva au găsit niște ouă uriașe. Unul din ei a întrebat nedumerit:

- Nu pot pricepe de ce-s ouăle astea ocnă de sare?

- Ai noroc că-ți sunt prieten, altfel ar fi vai de capul tău. Sunt sărate pentru că-s ouate de struți sărați.

Shikii

„După ce am terminat cu toții de mâncat, mama s-a dus în dormitor ca să-și ia porția de plâns, pentru că nu se simte bine când îi face pe ceilalți să le stea mâncarea în gât.”

Comentariul lui Bobby Nuts: Șercan a învățat după o vreme să intuiască emoțiile mamei în funcție de mirosul și gustul bucatelor.

Blocarea mâncării pe esofag era un proces imposibil de înțeles pentru el. Ca să priceapă, Tamika l-a scos la plimbare pe malul râului Atbara, locul preferat al pescarilor cu cormorani dresați. Cunoscuți drept Shikii, ei provin din același sat. Au între șaptezeci și optzeci de ani și sunt pescari de când se știu. Metoda lor de prins pește e cu totul năstrușnică.

Înainte de-a elibera cormoranii, le leagă un laț în jurul gâtului ca să-i împiedice să înghită vânatul. Țopăind pe plută și cântând, Shikii încurajează păsările să plonjeze. În apă, instinctul cormoranilor se trezește la viață. Lucrând în echipă, se întorc la pluta stăpânilor cu pliscul plin. Pot prinde câteva duzini de pești mari într-o dimineață.

De când ies din ou, cormoranii sunt dresați să fie supuși. Practic, sunt sclavii Shikilor. Dar nu sunt deloc proști. Dacă nu sunt răsplătiți, refuză să mai muncească. Când sunt mulțumiți de captură, Shikii taie lațul și păsările pot în sfârșit să înghită premiul.

Repetiția

„Moartea vine atunci când Dumnezeu te lasă în pace.”

Comentariul lui Bobby Nuts: Aceasta a fost scrisă douăzeci de ani mai târziu, odată cu moartea Tamikăi.

Cunoașteți obiceiul: în tribul Sher Khan se cântă atunci când cineva moare. Spre deosebire de alte înmormântări, unde se repetă arii muzicale acompaniate de orchestră sau de fanfară, aici fiecare are propriul cântec. Se cântă cu vocea și se aplaudă când mortul e coborât în groapă, să i se onoreze trecerea.

Lumea s-a pregătit în liniște. Ceremonia nu putea avea loc fără repetiție. Peștii s-au alăturat corului. Vocile lor erau un râu ce curgea într-un instrument muzical foarte mare. Când apa umplea instrumentul, îl făcea să răsunе.

Șercan a apărut și-a ciocănit cu degetul în capacul sicriului.

- Am ajuns, mamă.
- Mă bucur că ai venit, fiule, a răspuns el în locul mamei.
- Și eu mă bucur, a răspuns Șercan.

Început de viață

„Când ai cu cine să te joci e un început de viață.”

Comentariul lui Bobby Nuts: Șercan nu a fost un tovarăș popular pentru că cel mai ingenios joc pe care era capabil să-l pună în practică era să își sugă degetul și să zâmbească tâmp. Tocmai de aceea, Tamika gătea prăjituri cu inima și-i mai ademenea astfel pe puști să împartă jucăriile cu fiul ei. Chiar așa: ea frământa aluatul și îl dospea cu inima, iar aburii proaspăt scoși din cuptor miroseau a aromă de inimă.

Partea a cincea:
Tamika

Prăjituri gătite cu inima

Aap trebuie să fi mâncat singur o duzină de prăjituri. Nu a mai fost văzut niciodată mâncând atâtea plăcinte calde, iar Thembi a mâncat și mai multe decât Aap. A fost un spectacol în toată cinstea. Oricât de calde le-ar fi mâncat, plăcintele gătite de Tamika nu dădau dureri, pentru că erau gătite cu inima. Cu cât erau înfulecate mai fierbinți, cu atât aroma inimii era mai gustoasă. Asta nu înseamnă că ele își pierdeau savoarea în clipa în care se răceau, dar atunci trebuia să mănânci vreo zece pâănă simțai gustul inimii.

Foarte drăguț din partea Tamikăi să gătească plăcinte cu inima. Dar asta nu era tot. Pe masă mai era un platou plin cu fragi, lapte direct de la țâța vacii și ditamai castronul cu sirop de coacăze. Copiii care veneau să guste din minunățiile Tamikăi erau foarte de treabă și politicoși. Pe lângă Aap și Thembi (clienții fideli), mai veneau după-masa și Soekie, Mothusi și Pumla. Nu se certau niciodată pentru bucate pentru că ele existau din belșug. Știau că sunt suficiente pentru toată lumea.

Totul era minunat în trib iar ziua de sâmbătă (atunci când Tamika făcea plăcinte cu inima) a devenit în scurt timp Ziua Inimii. Dacă un călător clandestin ar fi trecut prin trib și ar fi întrebat: „Azi e sâmbătă?” sau „Ce planuri aveți pentru ziua de sâmbătă?”, nimeni nu i-ar fi răspuns la întrebare. Cuvântul „sâmbătă” a dispărut din vocabularul celor din Sher Khan. Aici zilele săptămânii erau: Luni, Marți, Miercuri, Joi, Vineri, Ziua Inimii și Duminică.

Lui Șercan îi plăcea mai mult să-i urmărească pe prietenii lui cum se înfruptă. El prefera să bată din palme. Știa bine că Ziua Inimii era singura dată din săptămână când mama lui îl lăsa să se alăpteze direct din inima ei.

Seara, când bucătăria se golea și copiii se îndepărtau de colibă (pentru a se asigura că nimeni nu calcă pe broasca de la intrare), Șercan adormea în brațele mamei. Sânul ei devenea buzele lui Șercan, brațele lui Șercan și apoi trupul lui Șercan.

Ciupeala

Pe când Șercan era plecat prin pădure să se joace de-a v-ați ascunselea cu prietenii, îi veni acasă un domn tras la patru ace. Tamika fu surprinsă de această vizită neașteptată. Era un reporter dornic să ia interviu lui Șercan. Venea în numele fanilor curioși să afle de la ce vârstă a început, la câte probe a participat și câte globuri a înghițit campionul lor. Negăsindu-l, a dat să plece, dar Tamika îl opri:

- Mai stați puțin, băiatul meu se va întoarce într-o clipă.

Femeia dădu glas cântecului fiului ei. Amabil, reporterul vru să știe dacă e un descântec specific tribului și dacă se mai practică alte forme de ritual. Notă atent totul în carnețel.

- Dacă nu e prea departe, explică Tamika, mă va auzi și va ști că trebuie să vină acasă.

Strigătele copiilor acopereau însă sunetul muzicii. Reporterul îi mulțumi pentru bunăvoință și o asigură că va reveni cu o altă ocazie.

- Dacă nu vă grăbiți, dați-mi răgazul să mai fac o încercare, stăru-i ea.

De data aceasta, îți ciupi cu putere nasul. Atunci, Șercan simți o fulgerare în vârful nasului, așa că-și lăsă prietenii și se întoarse acasă. Văzând-o pe Tamika în poartă, îi zise:

- Mamă, cred că mi-a înțepat ceva nasul.

Tamika îi răspunse:

- Nu te îngrijora. Ți-a venit un oaspete și cum nu te-a găsit, voia să plece. Ca să te aduc acasă, mi-am ciupit nasul.

Această poveste arată că Șercan era atât de pătruns de dragoste pentru mama lui, încât i-a prins vestea prin tăria gândului. Nasul mamei era și al lui. De câte ori ea se ciupea, simțea și el durerea.

Tamika

Frumoasa Tamika a fost dată de soție pe când era foarte tânără, încă de la șaisprezece ani. Ea nu a fost băștinașă din tribul Sher Khan, s-a născut într-o familie nobilă din sudul Africii. După ce căsătoria ei s-a dovedit un eșec, a mers la universitatea din Cape Town, unde a studiat științele naturale.

Cine o vedea pe Tamika se îndrăgostea pe loc. Iubirea s-a ținut scapi de ea la universitatea de științe naturale, apoi, la cea de antropologie, iar mai târziu, când a fost nemulțumită și de aceasta, la cele câteva temple budiste africane, unde și-a găsit în sfârșit liniștea.

Aici, toți tinerii învățăcei s-au îndrăgostit de ea. Întreaga ei viață era plină de iubire. Maeștrii bătrâni n-au văzut în asta o problemă. Tamika era plină de sinceritate și nu-și folosea frumusețea pentru a ispiti. Din contră, ei se simțeau mai motivați să se concentreze în prezența ei.

Până și starețul, recunoscut pentru consecvența cu care respecta tradiția, s-a îndrăgostit de ea. Un adevărat paradox zen sau un koan fără răspuns pentru ceilalți, obișnuiți ca starețul să ia o mătură și să alunge orice picior de femeie care călca pragul templului.

Nu același lucru se putea spune despre soția mai marelui dintre preoți. Când auzea învățăceii laudând seriozitatea cu care urmează calea și frumusețea sufletească a Tamikăi, o apucau mâncărimile hemoroidale și invidia. Profitând de puterea ei, a răspândit un zvon fals despre relațiile desfrânate dintre Tamika și călugări. Astfel, ea a fost izgonită din templu.

Mai mult, a căzut victimă unor polițiști corupți.

- Poate că am greșit iubind, și-a spus Tamika.

Și-a executat sentința de cinci ani după care a părăsit închisoarea. Gardianul, un tip destul de în vârstă, s-a îndrăgostit de ea și o răsfața cu mici favoruri. După acest

episod, însă, toată lumea o privea ca pe o pușcăriașă. Nimeni nu și-o dorea prin preajmă. Până și adepții căii pe care ea a studiat-o se fereau de ea. Calea, după cum a constatat cu tristețe Tamika, e un lucru, iar adepții căii sunt cu totul altceva.

În peregrinările ei l-a întâlnit pe Gumboot, un șef de trib care i-a povestit despre acel loc al Iubirii numit Sher Khan. Acolo a primit un strop de alinare. A devenit mamă și viața ei n-a mai fost o zadarnică strădanie. Cei care au trădat-o îi citesc acum povestea cu remușcare și cu ochii plini de lacrimi.

Gumboot

- Ce noroc mi-a hărăzit soarta, spuse Tamika. Nu-mi pot da seama cum am avut șansa să dau peste un om atât de generos. Trăiam fără niciun rost și m-ai făcut din nou fericită.

- Nu trebuie să te miri, răspuse Gumboot zâmbind. Tatăl meu a răsplătit un bine pe care altcineva i l-a făcut lui, cu mulți ani în urmă. Ca să nu te mai frământă, îți voi destăinui adevărul.

- Nu înțeleg.

- În tinerețea lui, când încă nu însușise bine magia luptei de la distanță, tata a fost izgonit din templu, pentru că nu mai avea cu ce să-și plătească masa și întreținerea. Nu s-a adaptat prea bine învățăturilor magice și era lăsat în urmă atunci când călugării războinici se angajau în lupte. A ajuns într-o situație foarte grea, fără bani, fără salvare și fără speranță. Călugării l-au izgonit, lăsându-l să moară de foame pe drumuri.

- Ce s-a întâmplat după aceea?

- Atunci, bunul meu tată l-a întâlnit pe bunicul tău, care i-a dăruit bani și l-a ajutat să iasă din încurcătură. În sufletul său, tata a păstrat întotdeauna recunoștință familiei voastre, sperând să găsească odată prilejul să se revanșeze. Cum a aflat că ești năpăstuită și jefuită de poliștii corupți, m-a trimis să te salvez. Ar fi vrut să mă însoțească, însă avea treburi care nu sufereau amânare.

- Cum și-a dat seama că sunt nepoata omului care i-a salvat viața?

- Circulă adesea în provincia asta și are multe urechi prin jur. Dacă se nimerea să fie mai repede pe aici, te-ar fi scos el din ghearele poliștilor. Soarta a vrut ca necazurile tale să se prelungească, iar întâlnirea noastră să întârzie. Tata a făcut tot ce i-a stat în putință, fiindcă fericirea noastră se trage de la generozitatea bunicului tău.

Asortarea șosetelor

Șercan avea o problemă care persista de multă vreme: nu-și asorta șosetele cu vestimentația. Indiferent de ocazie, el purta șosete albe. De cele mai multe ori nu le purta, din două motive concludente pentru logica șercaniană:

1) era într-un continuu proces de descoperire a lumii; nu-și putea permite să nu simtă fiecare grăunte sub tălpile lui;

2) în ciuda sufletului regenerativ al lui Hua Chi, trupul lui Șercan era supus legilor fizicii, iar degetele sale de la mâini trebuiau să cedeze odată ineputabilei forțe de eroziune a maxilarului; atunci degetele mari de la picioare ofereau o soluție imediată mult mai comodă când nu avea șosete.

A avut o pereche pe care a purtat-o câțiva ani la rând, fără să o dea jos. Șosetele au început să se roadă în călcâie. Tamika n-a avut de ales, a trebuit să-i taie unghiile atunci când ele se iveau prin găurile șosetelor. În ultima fază, Șercan purta o pereche de franjuri în jurul gleznelor.

Tamika a găsit până la urmă o soluție: s-a apucat de croitorie. După câteva acțiuni ce n-au dat roade, a reușit să impună în Sher Khan moda pantalonilor suflecați până la gleznă. A fost prima încercare de-a atrage atenția asupra încadrării șosetelor în ținută.

Erau șosete deschise la culoare sau cu diverse imprimeuri (dungii, carouri, puncte), însă niciunele albe. Numai activitățile sportive și cele care generează, de obicei, transpirația încurajează șosetele albe.

Șosetele cu buline aveau un farmec aparte pentru Tamika. Deși răspunsul era chiar sub nasul ei, și-a dat seama că singurul mod de a-l convinge pe Șercan era să-i ofere obiecte sau forme rotunde. A fost ușor să-l păcălească să poarte șosete cu buline.

Măsura

Încetul cu încetul, lui Șercan îi plăcea să îmbrace tot mai multe haine. Avea șase perechi de șosete cu buline, una pentru fiecare zi, mai puțin pentru Ziua Inimii, când prefera să stea desculț. Acum voia să-și cumpere un tricou. Om socotit, înainte să plece de-acasă, își luă măsura taliei cu o iedera, împăcat că tocmai un tricou de mărimea asta va cumpăra.

În târg, se pomeni că iedera nu-i. S-a întors acasă, a înșfăcat-o și fuga înapoi. Numai că, până a ajuns, prăvălia s-a închis. Era rupt de oboseală și necăjit, alergase o zi întreagă de pomană.

- Bine, dar de ce n-ai luat măsura din nou în prăvălie? Doar aveai burta cu tine, îi spuse Tamika după ce află necazul.

- Ei, ce știi tu? Degeaba o aveam cu mine, eu mă încred în iedera mai mult decât în burtă.

Căpușe

Șercan a auzit că cea mai bună metodă de dresare a căpușelor era să le facă să depindă de el în privința mâncării. Putea obține asta lăsându-le să-l ciupească la ore fixe. Medicul tribului i-a sugerat asta ca un bun remediu pentru problemele de tract interstinal, survenite în urma înghițirii globurilor.

Avantajele existau de ambele părți. Căpușele îl ajutau să digere globurile ceva mai voluminoase care forțau peretele stomacului, dar mai puteau profita de-un lucru. Reprezentările cartografice de pe suprafața pământului proaspăt îngurgitat erau un excelent prilej de *tour de monde* miniatural pentru căpușele călătore.

Etaplele tratamentului indicat de doctorul Abila erau: ieșirea la iarbă verde, căutarea mediului ambiant, printre tufișuri și smocuri de iarbă dese, bălăceala în tufișuri la bustul gol până când cel puțin cinci hematofage mici își înfig cleștii în piele. Recomandarea era să contracteze căpușele cu cel puțin o jumătate de oră înaintea fiecărui concurs, să aibă timp să străbată stratul de grăsime al burții când globul ajungea la destinație.

Șercan a dresat căpușele să-l ciupească la ora nouă pentru micul dejun, la unu pentru prânz și la șapte pentru cină. De asemenea, apetitul de rege mongol a fost transmis și căpușelor. După ce consumau cantități importante de cuceriri teritoriale, deveneau la rândul lor averse de putere. Ca termita.

Căpușele nu s-au mulțumit să fie *copii de globuri* și-au dorit să ajungă dincolo de emisfera întunecată a aparatului digestiv al lui Șercan. Au inventat concursul lor de măsurat burți. Nu după multă vreme, au ajuns să concureze împotriva lui. Nu le-a trebuit un an ca să-i fure invincibilitatea.

Sfânta Treime

Detronat de căpușe, Șercan a fost nevoit să se integreze, cum-necum, în societate. Contribalii l-au ajutat să-și găsească un loc de muncă la uzina din cel mai apropiat oraș. Era un serviciu motivant, având în vedere că Șercan trebuia să lucreze cu obiecte rotunde. Singura lui grijă era să modeleze mărgelile din sticlă de Murano.

În fiecare dimineață, la aceeași oră, Sfânta Treime se îndrepta spre uzină: Șercan, sandwichul cu glob și buzunarele goale; iar la întoarcere, seara: Șercan, globul care nu mai era sandwich și câte o bilă din sticlă de Murano în fiecare buzunar.

Nu era mare brânză să șterpelești două mărgelile pe zi. Dincolo de gestul deloc lăudabil, Șercan a învățat un lucru important. Ceva ce-i neagă propria lui fire. Toate mărgelile pe care le subtiliza erau depozitate în cutia de sub pat. Credeți sau nu, n-a înghițit niciuna. Motivația: atunci când adună suficiente, îi va dăruia mamei un colier.

În cutia, între timp devenită cufăr, nu erau două mărgelile care să semene. Numărul final a fost de două mii patru sute. Șercan a lucrat o mie două sute de zile la uzina de sticlă până când patronul și-a dat seama de șiretlic și l-a dat afară.

Acum putea construi un oraș întreg numai din mărgelile. Tribul Sher Khan a fost redenumit Murano City. Locuitorii au construit pentru Tamika scripeți și stive să susțină colierul cu peste două mii de mărgelile. Oriunde-ți întorceai privirea, dădeai de biluțe.

A apărut și-o nouă Treime: Tamika, Șercan, Murano City.

Ziua Inimii

Peste tot în lume există locuri cunoscute drept fie capitala măslinelor (delicatese nelipsite din meniul degustătorilor excentrici de anșoa), fie a guguștiucilor sau a ratonilor sălbatici. Pentru fiecare există un festival și-o tradiție pe măsură.

Sher Khan n-a fost capitala vreunui bun consumabil, însă prima Zi a Inimii din an a devenit cea mai importantă sărbătoare din trib. Oricât de discreți erau locuitorii, fama festivalului s-a răspândit în toată Africa. Prăjiturile gătite cu inima au ajuns să aibă o cerere atât de mare, încât comercializarea lor putea să acopere bugetul anual al tribului.

Tamika n-a acceptat niciun sfaț și-n fiecare an era la dispoziția cui dorea să guste fie și-o bucată. Contribalii nu erau de acord cu neperceperea taxei, nici nu le convenea ideea unui turism neprofitabil. Tamika nu ținea cont de vocile din jur și făcea ce știa mai bine: dăruia.

S-a ambiționat să prepare o plăcintă care să bată toate recordurile. Niște lucruri au făcut să întârzie pregătirea și, presată de timp, Tamika a fugit în livadă să adune fructe. În graba ei, a cules un șarpe cu clopoței pe care l-a mărunțit laolaltă cu restul ingredientelor.

Când a fost gata, fiecare degustător și-a zis că nu mai avusese parte de-o plăcintă așa de gustoasă. Până și unchiul Zenzo a fost impresionat Euforic, i-a oferit boneta lui de bucătar, implorând-o să-i ia locul. Un clinchet de clopoței a scutit-o pe Tamika de formularea unui refuz politicos. Sunetul venea din felia de prăjitură a șefului de trib, Gumboot.

- Ce-i asta? - a întrebat, ridicând scârbit capul șarpelui în vârful furculiței.

- O, mulțumesc șefu, a răspuns Tamika, luând bucata și înghițind-o la repezeală.

Tamika și-a înghițit greșeala. Ceilalți i-au trecut cu vederea mica neatenție, punând-o pe seama îmbătrânirii.

Resturi

Seara târziu, după ce s-au înfruptat din plăcintă și moțâiau prin culcușuri, Tamika a luat-o înspre râu să spele resturile. Se ținea de șale în timp ce purta tigaia pe cap. Doctorul Abila i-a recomandat acest exercițiu, deoarece îi fortifică mușchii gâtului și menține coloana dreaptă. Încă de când purta fătul, coloana ei a început să dea semne de slăbiciune.

Tamika spăla întotdeauna vasele în râu, resturile revenind peștilor. După ce iubirea din resturi le atingea buzele, peștii deveneau conștienți de cele mai elementare noțiuni de acvacultură. Realizau că fac parte dintr-un lanț trofic lung și că rolul lor era să ajungă în meniul carnivorilor. Gândul nu-i tulbura, se ofereau de bunăvoie oricărui amator de carne de pește.

Râul Atbara s-a transformat într-un loc de pelerinaj al pescarilor. Indiferent de experiență, nu exista pescar sau nepescar care să nu prindă pește. O singură azvârlitură de undiță atrăgea cel puțin trei pești. Doar pescarii înrăiți foloseau undița. Cel mai simplu era cu plasa. Acolo se înghesuiau cu zecile. Era un râu cu pești mărinimoși: se lăsau prinși fără s-aștepte să pice nada.

Soluția pentru pescarii ce nu mai aveau loc era nada preparată din resturi. Un strop în vârful cârligului atrăgea peștii cu nemiluita. Când intrau în joc resturile, erau prea puțini pescari și prea mult pește.

Tamika a pus tigaia în apă. De-ndată, sute de pești s-au adunat în jurul ei. Atrăși de crusta de ciocolată, au înotat înăuntru. După ce-au făcut tigaia lună, au privit-o triști pe Tamika. Peștele dirijor a pocnit din degete. Vocile semănau cu un râu ce curge într-un instrument muzical foarte mare. Când apa a umplut instrumentul, l-a făcut să răsunе.

Abila

Întorcându-se de la un pacient din afara tribului, doctorul Abila fu surprins de o ploaie puternică. Drumul a fost distrus de râul Atbara, care ieșise din matcă, și nu putea să treacă mai departe. Abila a început să studieze medicina tradițională la paisprezece ani. Până la treizeci de ani, a trecut pe la șaptesprezece profesori, asimilând știința fiecăruia.

După ce învăța tot ce se putea de la un maestru, trecea la altul, priceput în alte boli, apoi își schimba din nou învățătorul. Orice bolnav ajuns pe mâna lui se vindeca, asta dacă nu venea prea târziu, când nu se mai putea face nimic. Oamenii de rând, care nu înțeleg medicina, spuneau că Abila e un tămăduitor trimis de îngeri să le aline suferințele.

Văzându-l în dificultate și dorind să-și arate respectul, Tamika l-a luat pe doctor în cârcă și l-a ajutat să traverseze râul. Abila s-a simțit rușinat să se lase purtat de-o femeie, însă Tamika era mai voinică decât mulți bărbați din Sher Khan. Mergând pe spinarea ei și privind-i ceafa, doctorul observă o pată și-i spuse:

- Draga mea, mi-e teamă că de azi într-un an te vei îmbolnăvi. Dacă vrei să mai ai zile, vino să te tratez.

- De astă dată, vestitul doctor nu a nimerit-o, îi făcu ea semn cu ochiul. Eu cred că vrea doar să-și arate recunoștința pentru că l-am ajutat. N-ar fi prima dată când m-ar păcăli să merg la el ca să-mi dea vreun dar. Mă simt sănătoasă și mai în putere ca niciodată, iar de daruri nu am nevoie.

Nu se împlini anul și pata de pe gât se extinse, transformându-se într-o eczemă uriașă. Abia atunci își aminti avertismentul doctorului și ceru să fie dusă la el. Lui Abila îi fu suficientă o singură privire să-și dea seama că Tamika nu va mai auzi primul cântat al cocoșilor. Ceea ce s-a și întâmplat,

dovedindu-se încă o dată că doctorul Abila avea o intuiție de neîntrecut.

Cântecul Tamikăi

De îndată ce Tamika a simțit că i se apropie sfârșitul, a început să-și cânte propriul ei cântec. Nu s-a născut în trib și oamenii au uitat să-i găsească unul. L-a compus ea după ce s-a inițiat în muzica indigenă.

Cântând, puteai auzi muzica, dar nu vedeai că i se mișcă buzele. Inima făcea toată treaba. În afară de cântat, ea spăla rufele cu inima, deretica prin casă cu inima și gătea cu inima. A început cu gătitul plăcintelor, singura activitate desfășurată cu inima de care aveau cunoștință contribalii.

Cu trecerea anilor, Tamika a constatat că poate să împlinească multe lucruri cu inima, dar nu s-a lăudat nimănui. Oamenii din Sher Khan simțeau pe zi ce trece cum armonia se strecoară în tribul lor, însă niciunul nu era conștient că la mijloc era o inimă mare și că inimile lor băteau după ritmul ei.

Când Tamika a început să cânte, broasca s-a mișcat pentru prima dată. Broasca avea barba lungă și cărunță. Atrasă de melodie, a intrat în colibă și când a dat nas în nas cu Tamika s-a oprit. Prima impresie a fost că acela era noul ei loc și că va rămâne acolo până când barba ei va inunda camera. Ochii ei clipeau în același ritm cu bătăile inimii ce compuneau muzica.

Broasca a intrat în peretele de piatră. Peretele nu avea nicio fisură, și-a făcut singură loc. Apoi nu s-a mai văzut. Doar o lumină verde. Au urmat tavanul și podeaua. Orice detaliu s-a înverzit, inclusiv Tamika. Mușchii verzi de pe acoperiș s-au transformat în piele de broască.

Oamenii au văzut broasca uriașă în locul colibei. Așteptau îngrijiți un orăcâit, dar un iz de muzică amețitoare îi liniștea. S-au mirat când au auzit din gura broaștei, pentru prima dată, cântecul Tamikăi.

Cum a dispărut tribul Sher Khan

Tamika a continuat să cânte prin gura broaștei. Pe spinarea uriașei ființe creștea iarba și păsările veneau să ciugulească atunci când nu găseau mâncare. Când terminau, creștea altă iarbă, și mai deasă. Glasul acela însoțea viața tuturor. Până și vântul se oprea din șuierat ca să-l asculte. Toate viețuitoarele erau atrase în jurul broaștei. Se spunea că glasul are darul de a vindeca bolile și ușura nașterile.

Numai băștinașii din Sher Khan erau îngroziți de aspectul broaștei. Oricât de duios era cântecul, nu se puteau obișnui cu arătarea hidoasă. Până la urmă, au decis să alunge broasca. Au amenințat-o cu bâte, au aruncat cu pietre în ea, au împins-o, dar nu se clintea. Au cugetat îndelung și n-au avut de ales: au hotărât s-o ucidă. Când s-au apropiat, broasca s-a uitat țintă la ei și a început să cânte cu glas duios.

Pădurea a fremătat de durere, vântul a răscolit acoperișurile colibelor, peștii au sărit bezmetici și râul s-a oprit din curgere în clipa morții broaștei. Oamenii au început să juipoaie pielea broaștei, iar trupul animalului mort a început din nou să cânte.

Au tăiat carnea bucăți și au pus-o la uscat. Nicio muscă sau pasăre nu s-a apropiat de ea. La piață, au așezat carnea pe tejghea. Cum apărea cineva, bucățile începeau să cânte și, cuprinși de spaimă, cumpărătorii o luau la sănătoasa.

Atunci, au hotărât să se ospăteze ei din carnea broaștei. Au pus-o la fiert, dar apa se încăpățâna să dea în clocot și focul ardea cu flacără slabă. De îndată ce au întins mâna spre mâncare, bucățile de carne au pornit din nou să cânte. Au mâncat cu poftă și s-au culcat. Când s-au trezit, și-au simțit pânțele sfâșiate de crampe. În locul urltelor de durere, din gura lor ieșea mereu același cântec.

Partea a șasea:
Hua Chi

Primul lucru

Primul lucru pe care a trebuit să-l învețe Șercan a fost să se închine. De fiecare dată când intră în mănăstire, călugării îngenunchează, se sprijină în palme și pleacă fruntea de trei ori. E angajamentul pe care-l leagă cu simplitatea vieții de pustnic.

După prima săptămână, un maestru în vârstă l-a tras la o parte și l-a instruit:

- Nu te închini numai când intri în mănăstire și când primești învățătura de la gurul tău, o faci și în fața mai marilor tăi.

- Cine sunt mai marii mei? - a întrebat Șercan.

- Toți cei care sunt mai în vârstă decât tine, dar și călugării veniți aici înaintea ta.

Adică toată lumea. N-a avut de ales și s-a aplecat în fața fiecăruia. Era plăcut și justificat să te închini înțelepților, lor le puteai simți grația. În schimb, era ridicol să pleci fruntea în fața unor învățăcei obezi abia trecuți de pubertate, veniți la mănăstire să le facă pe plac părinților sau să se trateze cu mâncare mai sănătoasă decât acasă; sau înaintea unui fermier boșorog care n-a meditat o singură zi în viața lui, luat în grijă de stareț, fiindcă se ocupa de pământul mănăstirii.

Era absurd să îi stimeze pe aceștia la fel de profund ca pe înțelepți. În ciuda acestui conflict, Șercan își ducea gestul la bun sfârșit. A ales calea de mijloc, căutând aspecte care merită plecăciunea. Se închina ridurilor de pe fruntea fermierului, aveau și ele de spus povestea unei vieți pline de trudă. Pleca fruntea în fața poftii de viață a învățăceilor copilăroși.

A început să-i placă să se închine. Făcea închinăciuni înaintea gurului, a mai marilor săi, a bolului cu orez, la intrarea în chilie, râului înainte să se spele în el, chiar și cornetului de pe creștetul maicii unice. A devenit stilul său de viață. Dacă ceva mișca, el i se închina.

Rugăciunea lui Șercan

Hua Chi i-a arătat lui Șercan cum să se concentreze în rugăciune atunci când era singur. Acest lucru îi permitea să pătrundă cele mai adânci taine ale minții.

La o rugăciune comună, după ce starețul s-a pornit să rostească mai multe sutre și să cânte numele lui Buddha, Șercan s-a pus să geamă din toate puterile, asemenea unei muieri în călduri. Fiind sărbătoare și lume multă, rușinați, frații și-au cerut scuze enoriașilor.

Când slujba s-a sfârșit, l-au certat, spunându-i că, pentru o astfel de purtare, ar trebui să fie alungat cu pietre din mănăstire. Altora nu li s-a mai permis să îmbrace roba de călugăr numai pentru că au folosit o singură monedă fără să ceară voie. Șercan a răspuns:

- N-am făcut altceva decât să mă iau după stareț.

- Ce vrei să spui?

- În clipa în care a început să cânte, era în pat cu soția bărbierului. Așa că am găsit de cuviință să gem. Nu fac decât să urmez pilda acestui om sfânt. Orice face, mă iau după dânsul.

Frații s-au rușinat și l-au abordat pe stareț în taină, întrebându-l dacă balivernele lui Șercan sunt adevărate.

- Da, așa este. În timp ce rosteam sutrele și-mi mângâiam bărbia țepoasă, îmi ziceam că tare bine mi-ar prinde un bărbierit. Apoi, când am început să-l slăvesc pe Buddha, m-a fulgerat gândul că n-ar fi o idee înțeleaptă să mă las pe mâna bărbierului, ținând cont că ieri seară i-am invitat soția la mine în chilie și...

A trebuit să tacă, pentru că Șercan începuse din nou să geamă.

Cea mai bună portocală

Șercan nu mai avea liniște de la o vreme. Hua Chi i-a lăsat moștenire o portocală, formulând un koan:

- „Cum recunoști cea mai bună portocală din lume?” Nu te grăbi. Lasă ghicitoarea să răspundă de la sine.

Cea pe care i-a lăsat-o nu putea fi cea mai bună. Era zbârcită și mâncată de putregai alb. Ghiciți cam de câtă vreme își bătea capul Șercan să dezlege koan-ul.

S-a izolat într-o livadă cu portocali, sperând că timpul îl va transforma într-o portocală. Vedeă numai culoarea portocalie în fața ochilor. Meniul lui: supă de portocale cu aromă de frunze de portocale, ciorbă de portocale cu sâmburi de portocale, piure de portocale, rață cu portocale gătită în stil franțuzesc, portocale fierte în suc propriu și plăcintă de vară cu portocale. Se imagina o portocală cu zeamă dulce în vene, învelit într-o piele lucioasă, netedă și portocalie. Degeaba. Nu a reușit să dezlege koan-ul.

S-a gândit că răspunsul cel mai simplu îl poate da numai un vânzător de portocale. A mers în piața de fructe și s-a oprit lângă un stand. Vânzătorul părea sever și mândru de marfa lui. Trebuia să fie un individ exigent ce-ar recunoaște cea mai bună portocală dintr-un miliard.

- Dați-mi cea mai bună portocală pe care o aveți, a zis Șercan.

- Toate portocalele din prăvălia mea sunt cele mai bune, a răspuns vânzătorul. Nu vei găsi o portocală care să nu fie cea mai bună.

La aceste cuvinte Șercan a dobândit iluminarea.

Nenăscută, nemoartă

Trezirea lui Șercan nu putea să treacă pe lângă urechile mamei sale cu una, cu două. Imediat ce-a aflat, i-a trimis o scrisoare prin Hua Chi, care i-a reprodus-o telepatric:

Dragul meu fiu,

Îți doresc să ajungi un învățător bun și să-ți împlinești natura, oricare-ar fi ea. Totuși, țin să te previn că n-ai devenit un adept al lui Buddha, ca să te transformi într-un dicționar ambulant. Ferește-te să ții discursuri. Abține-te de la prelegeri. Nu te lauda niciodată. Oamenii nu vor să-ți soarbă învățătura, ci să fure o părticică din puterea dobândită. Închide-te într-un templu micuț dintr-un loc retras. Folosește-ți timpul pentru meditație.

Buddha a propovăduit timp de zeci de ani și niciodată n-a rostit un cuvânt despre el. Rolul învățăturii lui a fost iluminarea altora. Există milioane de cărți despre budism și le poți citi fără să înțelegi nimic despre tine, cu atât mai puțin ceva din această scrisoare.

Cu dragoste,
Nenăscută, nemoartă
Mama ta,
Tamika

Ploaia de portocale

Șercan a pășit în templu și a zărit un călugăr bătrân care-și fierbea orezul. Neluând în seamă vârsta lui înaintată, l-a rugat să-i tălmăcească sensul hieroglifelor de la intrare. Călugărul, surd și cu vederea slăbită, fără dinți și cu limba aproape înțepenită, în locul unui răspuns a mormăit ceva fără rost. Șercan n-a stăruit și a ieșit din templu. Abia atunci a putut să perceapă forța tăcerii.

Într-o zi, în timp ce ședea sub un portocal (locul lui preferat de reculegere), într-o stare de tăcere sublimă, peste el au început să cadă portocale.

- Au! Au! Au! Au! Au! - gemea el de fiecare dată când o portocală îi cădea în cap.

- Țineam să te laud pentru discursul tău despre tăcere, i-a șoptit vocea lui Hua Chi.

- Dar n-am vorbit nimic despre tăcere, a zis Șercan.

- Tu n-ai vorbit despre tăcere, eu n-am auzit nimic despre tăcere, a răspuns Hua Chi. Aceasta e adevărata tăcere.

Și portocalele s-au revărsat asupra lui Șercan ca o ploaie.

Cutia cu koan-uri

Merge pe jos, asemenea unuia fără acoperiș, un rătăcitor, purtând obișnuita pălărie de bambus și sandale de paie, ducându-și toate lucrurile într-o cutie de papier mâché atârnată la gât. Are doar veșminte largi din pânză, lama de ras, bolul pentru cerșit și poate câteva cărți.

Are o sumă modestă de bani, cât să-i ajungă pentru înmormântare în caz că e găsit mort la marginea drumului. Își va petrece nopțile dormind prin temple părăsite sau prin umbrarele de la marginea drumului, poate chiar sub cerul liber.

Cutia de papier mâché e plină cu koan-uri. Ține minte primul test. Hua Chi a întins o portocală și i-a cerut să mediteze asupra ei. A petrecut multe zile încercând să-i dea de capăt. Când se întorcea la Hua Chi, era trimis să mai caute. Iritat de propria neputință, și-a revărsat mânia asupra maestrului:

- Ești un boșorog rătăcios!

- De ce?

- Fiindcă mă trimiți la plimbare de fiecare dată când îmi scapă răspunsul la întrebările tale stupide!

- Asta pentru că trebuie să-ntelegi că plimbarea e mai importantă decât răspunsul.

- Știi, mă-ndoiesc că ești atât de iluminat pe cât te lauzi!

- Ai dreptate. Atâta vreme cât mă privești ca pe un sfânt, vei căuta iluminarea în afara ta.

Natura koan-ului este imposibil de interpretat. Poate fi descifrată doar trăind-o așa cum e: o ghicitoare fără răspuns. Răspunsul este el însuși, Șercan, cea mai mare enigmă fără răspuns.

Dezleagă șiretul de la gât și așează cutia în poală. Deschide capacul și citește primul koan:

„În această poveste nu există cuvântul nu.”

(Seymour)

Șercan a găsit printre puținele cărți pe care Hua Chi i le-a lăsat moștenire („Nu am să-ți ofer decât înțelepciune și câteva cărți pe care ai face bine să le arzi după ce le citești.”) un volum diferit de celelalte (al unui autor înnebunit după paranteze, pe care îl vom omagia bruind cursivitatea acestei povești cu astfel de semne sâcâitoare).

Cartea era prezentarea unui individ, Seymour Glass. El avea relații spontane cu copiii și speculative cu sfinții (deși natura lor se înversa adesea). Principalele lui atuuri, tăcerea și urechile, îl recomandau pe el însuși, cu lejeritate, drept un sfânt.

Legat de tăcerea lui, cel mai bine ar fi s-o descopere fiecare în volumul cu pricina și să se raporteze la ea în funcție de propriul canal de rezonanță sufletească. Nu e nimic de povestit (nici n-aș vrea să fiu acuzat că nu las chiar nimic în seama imaginației cititorului), decât cuvintele lui Seymour:

- Stai, stai. Nu zice nimic. Adevărul suprem nu poate fi nici măcar gândit.

Urechile erau o prelungire a acelei tăceri. Seymour nu avea urechi de corsar, ci de bătrân cabalist sau de Buddha. Extrem de lungi, cu loburi carnoase. Posibil să dateze din jurul dinastiei Tang (eu le-aș considera mai timpurii).

Pe Seymour îl mai apucau ghidușiile și după lungi perioade de tăcere se adresa (ieșea efectiv dintre rândurile poveștii) cititorului:

- Trebuie să ai ochii tare setoși. Sunt ca peștii-banană ce tânjesc după banane. Am un koan pentru tine: „Ce dorește un pește atunci când e pe malul unui râu și are gura plină cu banane?” Nu poate striga „mi-e sete!”, pentru că-l sufocă bananele. Dacă arborele plin cu banane nu l-ar fi ispășit să iasă

pe uscat, ar fi rămas cuminte în râu. Acolo nu există pește care să se plângă de sete.

Golul pe care crezi că l-a lăsat Tamika în inima ta poate fi multe lucruri, dar niciodată suferință. Cum te poți plânge că suferi când trăiești într-un ocean de iubire și respiri iubirea așa cum peștele respiră apa într-un râu?

(.)

Partea a șaptea:
Papaji

Chole bhature

Șercan a mers în multe locuri și a interacționat cu mulți sfinți. În munții Himalaya, nivelul de sfințenie crește direct proporțional cu altitudinea. Dacă la poalele muntelui sau până în o mie cinci sute de metri vezi mulți călugări făcând penitență, la patru mii trebuie să-i cauți bine de tot.

La această înălțime, izolat între stânci, Șercan a întâlnit un astfel de ascet. S-a așezat lângă el și l-a întrebat ce anume reușește să dobândească. Era un tânăr din Kashmir, student la universitate, fugit de acasă. Numele lui era Papaji.

- Care-i avantajul că meditezi singur și nu în Kashmir, unde poți găsi oriunde un învățător?

Papaji i-a răspuns înălțându-și corpul trei palme deasupra pământului.

- Mă pot menține în această poziție oricât vreau.

- Eu stau la fel de confortabil pe pământ.

- Din punctul în care plutesc nu mai sunt cu adevărat eu.

Devin tot ce vezi în jurul tău.

- Totuși, ce te deosebește de mine? Să ai un singur trup e deja destul de neplăcut, darămite să le ai pe toate din jur. Atunci când te desparți de lume, un singur trup moare, cel în care stai acum. Nu poți determina corpul să reziste mai mult decât e deja condiționat s-o facă.

- Păi, îți pot procura orice.

Șercan s-a uitat prin adăpostul care-i ferea de vântul năpraznic și de zăpadă. Senzația de izolare i-a adus aminte că-i este foarte foame.

- În regulă, mi-ar prinde bine o porție caldă de mâncare.

- Spune-mi la ce te gândești și se rezolvă.

- Vreau o porție mare de chole bhature.

În sinea lui, Șercan se gândea că i-a găsit nașul lui Papaji, deoarece în Kashmir se mănâncă doar pește și orez.

- Hmm, nu am auzit de chole bhature, dar o voi întreba pe Annapurna, zeița mâncării.

Annapurna a apărut cu două platouri și cei doi au mâncat pe săturate.

- Mmm! Ar trebui să facem mai des schimb de rețete, a zis Papaji.

Forma dorințelor

- Cât de mult poți răbda în frigul ăsta? - l-a întrebat Șercan pe Papaji.

- Stau în hruba asta de cinci ani. Dar asta nu e nimic. Am să-ți spun o poveste despre călugării în robe albastre, care nu părăsesc niciodată muntele. De multe ori îi vezi așezați pe zăpadă la bustul gol. Alteori șed ore în șir meditănd sub șuvoiul înghețat al cascadelor. Voința lor e atât de puternică, încât aerul ia forma dorințelor lor. Când se mai potolește vijelia, mergem să-i vezi cu ochii tăi.

- Cum se explică atunci că unii asceți dărdâie la cea mai slabă pală de vânt sau la prima ploaie de vară? Urcând muntele, am întâlnit mulți pelerini morocănoși că iluminarea nu se poate dobândi în astfel de condiții.

- Nu ei sunt cei care se vaietă, ci neamurile lor neputincioase. Știu bine asta. Atâta m-au bătut la cap părinții până m-am însurat. M-am mutat în casa nevastă-mii și n-am avut pace cu mama ei. Mi-am luat tălpășița și le-am lăsat pe amândouă în plata domnului. Dar ce să vezi? Cu cât eram mai singur, cu atât mă cicălea soacră-mea mai tare. Am fugit de ea, dar o purtam peste tot cu mine. Nu te mira că cei mai mulți învățaței dau vina pe lume când sunt neputincioși cu ei înșiși. Nu-i vina lor, efortul lor e lăudabil.

- Vina-i a mea și a ta că nu-i întorcem din drum.

- Să știi că freamătul ăsta zadarnic al lumii nu ajunge până sus, la călugării albaștri. Văzduhul lor e populat numai cu duhuri. De s-ar potoli odată vântul!

- Povestește.

- Maestrul își cheamă discipolii, băieți ce n-au ajuns la vârsta majoratului, și-i conduce în miez de noapte la cel mai înghețat lac al muntelui. Sparg gheața, se dezbracă, își înmoaie hainele în apă și le reîmbracă. Gheața n-apucă să prindă crustă

până veșmintele se usucă pe ei. Le înmoaie din nou și de data asta le usucă cu abur. Transformă lacul în saună. Dimineața se întorc la mănăstire pentru slujbă.

- Povestește tot. Ce se-ntâmplă după slujbă?

- Urcă în vârf. Se așează calmi, goi până la brâu, și respiră regulat. Țin în palme o cană cu apă înghețată și un săculeț cu plante uscate. Își concentrează energia asupra căni și apa începe să clocotească. Apoi își bea ceaiul.

Călugării albaștri

Dându-și imediat seama că sunt doi călători mai puțin obișnuiți, i-au poftit înăuntru. I-au ospătat, le-au oferit veșminte calde și-au stat îndelung de vorbă cu ei. Fiind de prin părțile locului, Papaji s-a prezentat primul, apoi le-a istorisit povestea tovarășului său de drum, Șercan. S-a adresat fratelui care i-a întâmpinat:

- În această mănăstire primitoare se ascund robe fermecate de culoare albastră. Ni le-ați putea arăta și nouă?

- Cum ați aflat acest lucru? - întrebă mirat fratele.

- După cinci ani de meditație neîntreruptă în acest munte, am dobândit priceperea de a descoperi lucrurile fermecate. În timpul zilei, am văzut din depărtare cum deasupra mănăstirii se înalță o lumină albastră, iar în nopțile cu lună locul este învăluit într-un abur albastrui. Aici se află robele fermecate. De un an urmăresc semnele și acum am ales o zi prielnică, în nădejdea că le voi vedea.

La auzul acestor vorbe, starețul apărură îmbrăcat în albastru, din cap până-n picioare. Papaji începu să radieze de bucurie și spuse:

- Această robă are însușiri neobișnuite, de care domnia voastră nu aveți întru totul cunoștință. Presărată cu pudră de plante uscate pisate și ținută în bătaia soarelui, roba aruncă raze care pot străbate prin orice zid.

Papaji oftă, apoi trase puternic aer în piept:

- În același fel, poate străbate trupul care o poartă, făcându-l atât de străveziu încât se pot zări măruntaiele. Din nenorocire, efectul poate fi ucigător. Dar dacă roba e tămâiată cu mirodenii ce se găsesc ascunse în vârful muntelui, după care e scăldată în apă de jad și presărată cu pudră de plante uscate, precum întâia oară, poate fi purtată fără griji.

Papaji le-a arătat cum să prepare apa de jad și unde pot găsi cele mai rare mirodenii. Recunoscători, călugării albaștri l-au întrebat cum să-l răsplătească. Nu le-a cerut decât să-l mai găzduiască o vreme pe Șercan, fiindcă avea multe de învățat. I-au oferit totuși o robă, pe care n-a refuzat-o, după care plecă fără să se mai întoarcă vreodată. Călugării au respectat rețeta și au făcut toate încercările. Nu a fost una care să dea greș.

Jocul iluminării

Șercan a coborât într-un sat de călugări lamaiași împătimiți de jocurile cu tablă. Era o mănăstire de câmpie și turiștii poposeau des acolo. Un băiețel a uitat jocul în chilia fratelui Xing. La prânz, s-au mirat de ce gurmandul a întârziat la masă, nu era în firea lui să lase bucatele să se răcească.

Seara, în afara lui Xing, au mai întârziat la cină frații Gyatso și Songtse. Starețul nu tolera indisciplina repetată și a dat buzna pe rând în chiliile lor. I-a găsit în camera lui Xing, rostogolind zarurile pe jocul cu tablă. Nici el nu s-a mai întors la cină.

Șercan a dat peste ei în templu, absorbiți în jurul tablei cu pioni. Starețul a întins pumnul și l-a agitat. Zgomotul zarurilor l-a invitat să li se alăture. Șercan a acceptat, dar s-a gândit să dezvolte puțin jocul. A păstrat pionii, jetoanele, cărțile de joc, zarurile și restul combinațiilor. L-a numit „jocul iluminării”.

Nu e diferit de jocul cu tablă. Respectă același principiu. Pe măsură ce înaintezi, dai cu zarul și ajungi la încercări din ce în ce mai grele. Tragi o carte, citești întrebarea și pregătești răspunsul în funcție de dificultatea cerinței. Prima soluție e să întorci spatele și s-o iei la sănătoasa, a doua să-i acorzi puțin timp și apoi s-o iei la sănătoasa, a treia să o confrunți, iar a patra să înveți ceva din ea.

Traseul fiecărui jucător pe tablă poate fi redirecționat de o serie de întrebări cu tâlc. Răspunsul mărește sau scade avansul pionului și depinde de câte din calitățile lui Buddha a recunoscut, cultivat și dezvoltat fiecare în parte.

Ești în impas, dar nimerești cartea de joc a înțelepciunii. O folosești să te apropii de iluminare. Nu o nimerești, rămâi confuz și mergi înapoi câteva căsuțe. Cartea de joc a răbdării e neutră. Nu te trimite înapoi, cel puțin rămâi pe loc, iar tura în care aștepti te poate face mai înțelept.

Degetul lui Șercan

Ori de câte ori un discipol îi punea o întrebare cu tâlc, Șercan își băga în gură degetul mare. Părea prostesc să-ți sugi degetul când ești întreat de învățatura lui Buddha, însă Șercan ducea gestul la bun sfârșit, cu aceeași consecvență, de fiecare dată. Perseverența cu care practici propriile ritualuri (oricât de insolite ar fi) e atul decisiv în dobândirea iluminării. Ce dovadă îi poate trăda lui Șercan neseriozitatea atâta vreme cât gustul propriului său deget îl umple de iubirea lui Dumnezeu?

Un băiețel care-l urmărea pe Șercan peste tot a început să-l imite. Lumea știa că se ține scai de învățător și încercau să-l descoase:

- Zi-ne și nouă, flăcău, ce-a mai predicat Șercan la mănăstire?

Băiețelul le zâmbea senin și începea să-și sugă degetul mare.

- Îți arde de glume? Hai, șterge-o, jigodie mică!

Năzdrăvănia băiatului a ajuns la urechile lui Șercan, care l-a înhățat și i-a tăiat degetul. Băiatul a luat-o la fugă cu mâna însângerată. Urmărindu-l, l-a strigat și l-a oprit din drum. Când a întors capul, Șercan a ridicat degetul mare, îndemnându-l să-l imite. Băiatul a ridicat mâna și-a observat că degetul îi crescuse la loc. În acea clipă, a fost iluminat.

Minunea a ajuns la urechile călugărilor din împrejurimi, mulți dintre ei hotărând să i se alăture lui Șercan. Au format frăția călugărilor cu degetul în gură. Au pățimit împreună cu maestrul, conștienți de conservatorismul preoților când era vorba de apariția unor secte suspecte.

Din iubire pentru îndrumătorul lor, discipolii au acceptat să li se taie degetele, decât să se lepede de credință. După ce-au fost retezate degetele de la mâini, călugării au început să le sugă pe cele de la picioare și-au continuat ritualul: cufundarea

în tăcere (într-o poziție nu tocmai confortabilă), fără mantre sau sutre rostite.

Mult timp după aceea, băiatul (acum un sfânt), pe cale să părăsească lumea, i-a adunat pe învățăcei:

- Am obținut înțelepciunea degetului. Imediat voi părăsi acest trup. Vi-l las să-l ardeți de îndată ce mă înalț. Trezirea ce mi-a provocat-o Șercan, descătușându-mi cu un cuțit legăturile cu lumea, n-are a face cu degetul. Dacă cineva se atașează de el, o să fiu dezamăgit!

Apoi s-a stins.

Diformitate

Șercan era un învățător permisiv. Nu refuza niciun discipol. Îi primea pe toți și rămânea în tăria fiecăruia să-i ducă învățătura mai departe sau să se lepede. Loialitatea lor ieșea la iveală la prima razie a polițiștilor în templu și varia în funcție de numărul de degete la care era dispus să renunțe fiecare.

Permisivitatea lui a mers până la acceptarea unui discipol cu nevastă. Nu orice nevastă, sărmanul de el, se plângea într-una de nehotărârea ei. Îi reproșa că nu-i cumpără podoabele pe care le dorește, că a luat brânză de vacă în loc de brânză de oaie sau salam de soia în loc de salam uscat.

Nu se putea hotărî în privința numărului de copii pe care-i dorește. Nu știa dacă pântecul ei dorea să conceapă copii în vreun fel. Nu era convinsă că s-a măritat cu bărbatul potrivit. Într-o zi putea fi Yin, în următoarea Yang.

Când se dezmiarda în oglindă, descria cu lux de amănunte o prințesă japoneză întemnițată în turnul de fildeș, la poalele căruia cei mai tenace samurai se duelau pentru a-i cuceri inima. A doua zi dimineața vedea în oglindă o amazoană neîmblânzită al cărei vis era să-și deschidă o casă de modă cu îmbrăcăminte fetiș croite din pielea și organele genitale ale bărbaților.

Când alții vedeau alb, ea vedea negru. Învățăcelul a ajuns la capătul răbdărilor. L-a rugat pe învățător să-i găsească un leac. Șercan i-a arătat palma stângă, care nu mai avea decât degetul mare.

- Ce-i cu asta? - a întrebat nevasta.
 - Închipuie-ți că palma mea ar fi așa tot timpul. Cum ai numi-o?
 - O diformitare hidoasă, a răspuns femeia.
- A încleștat degetul în palmă până a devenit pumn.
- Acum închipuie-ți că pumnul meu ar fi așa tot timpul.
- Cum i-ai zice?

- O altă diformitate.
 - Ai reușit să vezi esențialul comun din două lucruri diferite. Dacă pricepi atâta lucru, ești o femeie înțeleaptă.
- Soția n-a mai avut niciun dubiu că trăiește cea mai bună viață posibilă.

Burta

Șercan n-a protestat nici când discipolul a intrat în templu cu o mogâldeață de copil în brațe. Bebeleşul a reușit să-i trezescă pe călugări din meditație.

- Maestre, am încercat în toate felurile, dar plânge întruna. Nu l-aș fi adus dacă nu rămâneai ultima speranță.

Cunoașteți basmul fiului de împărat care a avut același nărav, dar care s-a oprit din plâns când i s-a promis viața veșnică. Acela este un basm, iar aceasta o mărturisire adevărată. Discipolul și soția au încercat trucul cu „tinerețe fără bătrânețe și viață fără moarte”, însă efectul asupra odraslei a fost pe dos: s-a pornit să urle mai abitir. Au trecut douăzeci de zile și copilul nu dădea semn c-ar fi dispus să înceteze.

De când i s-a născut fiul, nu mai avea viață monahală. N-a avut de ales decât să-și croiască un plan. Au început să-l supravegheze cu schimbul. Când veghea soția, el se retrăgea în templu. După trei ore, reușea să-și golească mintea. Apoi urma rândul lui să vegheze și-o lua de la capăt.

Își simțea capul la fel de plin ca burta lui Șercan. Niciodată n-a simțit mai actuală mustrarea maestrului când l-a provocat să-i contemple burta și să-i spună dacă se află înăuntrul sau în afara minții lui.

- Buddha spune că lumea este obiectul imaginației, burta se află în mintea mea, a răspuns.

- Tare greu trebuie să-ți fie capul de vreme ce-mi cari ditamai burta în el, i-a dat peste nas Șercan.

Acum, la fel de neputincios cu copilul în brațe, s-a mirat să-și surprindă învățătorul zâmbind.

- Știi de ce are nevoie micuțul.

Șercan i-a oferit degetul mare și, luându-l în gură, sugarul s-a oprit din plâns.

Templul tăcut

Șercan le dădea discipolilor învățătură în templul său tăcut. Zi și noapte în templu nu se auzea niciun sunet. Cine poposea acolo era poftit să se scalde în tăcere ca într-o cascadă.

A renunțat la orice ritual. Discipolii nu aveau altceva de făcut decât să mediteze. Nu se recitau sutre. Vizitatorii nu erau binecuvântați cu voce tare, ci înscriși în pomelnicul inimii călugărilor, care se rugau pentru ei în gând.

Într-o zi, Hua Chi, care cunoștea rânduielele templului, a auzit dangătul clopotelor și vocile care recitau rugăciuni. Atunci a știut că Șercan nu mai e.

Cuprins

O vacanță Zen	5
Partea întâi: Altan.....	9
Hua Chi	11
Lamă Tăioasă.....	12
Temujin.....	14
Zanzabar	16
Khulan.....	18
Chuluun.....	20
Partea a doua: Sher Khan	23
Sher Khan	25
Obiecte rotunde.....	26
Omul-glob.....	27
Cumulus.....	28
Broasca	29
Soarele	30
Maica unicornă	31
Partea a treia: Spioanele	33
Bheki.....	35
Lumea spioanelor.....	37
Spioanele.....	39
Secretul tuturor spioanelor.....	40
Spioana bătrână.....	41
Pești-balon	43
Tocătură de pește-balon.....	44
Partea a patra: Bobby Nuts.....	47
Bobby Nuts	49
Alzheimer	50
Duel nesportiv.....	51
Poveste terminată.....	52
Milu.....	53
Shikii.....	54

Repetiția	55
Început de viață	56
Partea a cincea: Tamika	57
Prăjituri gătite cu inima	59
Ciupeala	61
Tamika	62
Gumboot	64
Asortarea șosetelor	65
Măsura	66
Căpușe	67
Sfânta Treime	68
Ziua Inimii	69
Resturi	71
Abila	72
Cântecul Tamikăi	74
Cum a dispărut tribul Sher Khan	75
Partea a șasea: Hua Chi	77
Primul lucru	79
Rugăciunea lui Șercan	80
Cea mai bună portocală	81
Nenăscută, nemoartă	82
Ploaia de portocale	83
Cutia cu koan-uri	84
(Seymour)	85
Partea a șaptea: Papaji	87
Chole bhature	89
Forma dorințelor	91
Călugării albaștri	93
Jocul iluminării	95
Degetul lui Șercan	96
Diformitate	98
Burta	100
Templul tăcut	101
Cuprins	103

Pentru membrii Clubului cărții DACIA XXI

În colecția *Prozatori contemporani* au apărut

Nr. crt.	Autor	Titlu	Preț	Ex.
1.	Horia Ursu	Anotimpurile după Zenovie	22 lei	
2.	Mihai Sin	Bate și ți se va deschide	24 lei	
3.	Grigore Zanc	Cădere liberă	26 lei	
4.	Alexandru Ivasiuc	Cunoaștere de noapte	24 lei	
5.	Augustin Buzura	Absenții	30 lei	
6.	Dan Trif	Din copilăria unui hoher	20 lei	
7.	Alexandru Vlad	Măslina aproape gratis	15 lei	
8.	Dora Pavel	Animal în alertă	25 lei	
9.	Vasile Chifor	Umbrele Toamnei	40 lei	
10.	Mircea Nedelciu	Zmeura de câmpie	32 lei	
11.	Petre Anghel	Umbra lui Ionatan	38 lei	
12.	Ștefan Damian	Arhanghelul de sticlă	25 lei	
13.	Marian Ilea	Desiștea Vol. 1	31 lei	
14.	Marian Ilea	Desiștea Vol. 2	44 lei	
15.	Adrian Grănescu	O dragoste ca oricare alta	36 lei	
16.	Mircea Ion Casimcea	Ajustarea destinului	21 lei	
17.	Ion Anghel Mânăstire	Noaptea nu se împușcă	28 lei	
18.	Horia Ungureanu	Umbre	30 lei	

19.	Nicolae Ciobanu	Supusul Satanei	28 lei	
20.	Ionel Bandrabur	Un student de altădată	25 lei	
21.	Ioan Barbu	Centrul lumii	23 lei	
22.	Ion Stoica	Facultatea de fluturi	37 lei	
23.	Teo Moldovan	Fix Pix Loneliza...	89 lei	
24.	Teo Moldovan	Adio Monali...	93 lei	
25.	Andrei Mocuța	Șercan	15 lei	

